

PRVNÍ ŠLÁPNUTÍ – PRS

Honzis – za 4km vymalováno ...

Včera historický úspěch na běžeckém MČR v ½ maratonu. Tam to bez tréninku šlo, na PRSu se ale rozjela taková kudla, že ani nevím, kdy jsem přesně odpad. Vlastně jsem možná odpad už na čáře, páč u hřbitova jsem jen pozoroval natahujícího se hada, pak zvyšující se rychlost na tachometru, za účkem marně zkoušel vydržet spolu s raketáky a za Hostouní fóklo tak hezky, že se díra začala zvětšovat, fyzické síly ubývaly rapidně no a když došlo i na morální, tak z 20metrů bylo padesát a nezbylo než říci pá pá a zdekovat se za nějakýho vola, kterej potáhne. Stehna z olova, do cíle 53km, jsem na šrot ... takhle jsem si svoji premiéru s numerem 65 (Loris Capirossi) nepředstavoval. Nic, popojedem. Je nás asi sedm, stádečko, jede se úplně na p**u, dávám si, páč jsem se vůbec nerozjel a po včerejšku mám stehna K.O. Balík se nám rapidně vzdaluje, kostky jedeme docela fest, ale pak zase nic. Je tu toič Lěňa, Coleman ve starém SOSáckém dresu, sjíždíme Bobka – super. Bohužel další skalpy si nepřipisujeme, jen jedno Colnago jsme pohltili. Spíš počítám, že nás někdo dojede ze zadu. To se ale nekoná, asi jedou ještě větší h* než my. Fouká fest, rychlost občas klesá k turistice a možná by nám někteří túristé od Všetat i vodjeli ... Třetí runda, pomalu se vzpamatovávám, ve čtvrté už si mohu dovolit pár hlášek při poklidném zdolávání stoupání, kdy je za mnou díra na kamión. Co dělaj, jim snad dochází? To mi po**r. Nadopuju se energy drinkem z Lidlu a počkám si na grupu, abych se kolem Lidic aspoň zašil. Do střídání se moc lidí nehrne, to si zas všici šetřej síly na špurta vo třicátou pozici, prestižáci. Kostky, najednou patřím k těm lepším a nahoře by se dalo snad i vodjet. Kopec - klídek, dočkej času. Poslední vopruz do Bělok, brdek 53/19 jen tak tempo, grupa se natahuje, jinak nic. Bočák u Lidic, z ksichtů ostatních to nevypadá na ukrutný špurt, ale vyhrát grupu asi půjde jen z první pozice, takže se rozhoduju zariskovat a dát Boonena. Zvednu se, 53/15, levá škarpa, díra, yes! Několik kohoutů za mnou se nesrovná, náskok narůstá, do cíle asi kilák a půl, to bude k* dlouhý. Vítr deptá, přejíždím doprava, ale ve vsi už se nechá jet. Neohlížím se, dupu, je to nadějný. Kolem jednoty přišlápnout, nohy táhnou, v dojezdu shodím na 15ku a trošku si spravuju náladu, nicméně přijet se zásekem 10minut je fakt ostuda.

Kolíkáč – První letošní zkouška

První letošní zkouška, hodně jsem se těšil a zároveň i bál, podaří se uviset čelo staříků? Před startem jednou zaváděcí kolo s Kaprem, jsme rozechvělý, jako když v 15 letech jdete poprvé na pivo, málem nestiháme start, a tak zadní brázda to jistí. Ale vedle nás i Vitas s Bigmigem, tak se není čeho obávat . Start, háčkují Kapra a letíme po levé straně šterk nešterk a u hřbitova jsme hodně blízko špice, jen vydržet. Sjezd se letí, žádné ohledy či stařecká ostražitost, hezky zhurta nalítáme do prvního brdku, nohy jedou, беру i Radka, pěkný to pocit . Za Hostouní vítr jako prase a díry jakbysmet. Uff to jsou rány, jen se dobře zašit, a hlavně se tlačit dopředu, dopředu... Běloky, špici okupuje Jirka Sekera, esíčko mezi domy a další dvojhrb před námi, moje ješitnost mě žene vpřed a táhnu balík, za sebou všechny ty nadupaný zvířata s nápisy BMC,SWEEP a já nevím co ještě ...no asi to byla blbost woe, měl si pošetřit síly. Rovina okolo Lidic v krutém terezínu, hoblují se zase škarpy, Tajč jede vytlačen do trávy, Kapře to je to poklidné tempo, o kterém jsi mi vyprávěl v zimě? Vlaju na ocase jak hadr na tyči, sebemenší zaváhání se trestá, už nás moc nezbylo, napít se z bidonu věc nemožná. Na kostky musíš najet mezi prvními, mi zní v uších, ale copak to jde, vypadá to, že to všem zní v uších, ale jsem tam mezi prvními, je to dobré, nahoře sice trochu díra, ale s vypětím všech sil si to sjedeme. Nabrali jsme Míru Zbuzka, který právě opravil defekt, hubu mám plnou slin, konečně jsem si lokl a zase děrované peklo, dvojhrb před Makotřasy již pěkně v závětří, šetřím drahocenné síly. Před Hřebčí znovu dopředu, ale už to není úplně ono, ale po kostkách jsem tam, ale u hřbitova již neeee, sice v háku za Tajčem a Švábem, ale před námi díra jako vrata, no do háje! Jsou na dostfel, ale byla by to hodně velká souhra náhod, kdybychom se ještě přísáli... Nepodařilo se, moje blbost, zaváhal jsem po

kostkách, tam to chtělo zabrat a dostat se zase dopředu, nedá se nic dělat, pěkně střídáme, Míra jede jako drak, sjíždíme si borce z prvního balíku. V cíli zásek jen něco málo přes 3 minuty, ale co je to platné, já chtěl dnes dojet tam vepředu... Kdo ví, jestli se někdy zadaří, sen žiju dál

Krojc – Můj první silniční závod v životě

*Ráno a dopoledne před bojem:

V naději na dobrý výsledek jsem se v neděli ráno odebral s týmovou kolegyní Ivčou směrem do Hřebče :). Ale jak vím, rychlé ranní vstávání mě nedělá zrovna moc dobře, a tak jsem si do auta přibalil velkou plechovku s ranní kávou na oživení. Po příjezdu a do Hřebče byla potřeba se podílet na organizačních záležitostech v podobě lepení informačních cedulí s Kolíkáčem a výpomoci u závodu MTB.

*Pár chvil před startem:

Po splnění povinností jsem se převlečen v plné zbroji jel s Myšákem rozehrát. U hřbitova potkávám Mišutku, který na nás volá "Tady dneska skončím". Říkám si tedy, že tady optimismus evidentně nechybí. O pár chvil později stojíme v první lajně prvního balíku společně Léňa, Myšák, Kuře, Malina a Mišutka. Léňa mi dává cenné rady a instrukce jak zachovat chladnou hlavu a nebejt posranej z prvního závodu. Myšák radí, jak se udržet a Mišutka podléhá depresím, že to dneska bude pěkněj mazec.

*Start!!!: Masa testosteronových šilenců vyjíždí do mírného stoupání směrem k "Hřbitovu". Už po pár set metrech začínám cítit tu sílu davu. Začíná to kolem mě svištět jak na D1. S praxí mlíčňáka se snažím "někoho" hákovat, leč dav je k neudržení a tak to stále kolem mě sviští jako na D1. Po pár set metrech padáme směrem ke Hřebči a hele já se stále ještě držím v balíku (zázrak!). V pádaku mi však část nadějí bere cca 100m přede mnou pád závodníka, který se na asfaltu svíjí v bolestech. V tu chvíli se mi velká grupa vzdaluje a začínám nabírat ztrátu.

*Po prvním kole:

Ztráta po prvním kole je na vedoucí skupinku značná a začíná moje jízda na samotku :(. První kolo zajeto v průměru 32km/h, což na vzdory silnému větru není špatné, ale vzalo mi to hodně sil.

*Druhé kolo:

Ve druhém kole mě v kopci do Hřebče hákuje druhý balík v čele s Kaprem. Povzbuzování borců Kapr-Alf na mě nezabírá a i tato skupinka se mi vesele vzdaluje (tak někdy příště pánové :)). V tankodromu směrem na Běloky mi za zády funí další mašina a z ní na mě vykukuje pomocná ruka "Kolíkáče". Tímto díky alespoň za krátké svezení v komfortní společnosti stařků. Do Makotřas je chvíli uvisím, ale vzápětí odpadám.

*Třetí kolo:

Totální šrot a beznaděj. Chytnul jsem se nějaké tříčlenné skupinky, ale cukry i tuky rychle ubívají :)). Smažíme si to šnečí rychlostí (avs. 29km/h). Po chvíli propadám totální fyzické únavě (proč jsem si jen nevzal ty tyčinky a carbosnacky, co jsem měl v batohu v sokolovně??? :o(-).

*Čtvrté kolo a páté kolo:

Kladu si za hlavní cíl, dojet! Přepadá mě panika, že došlo pití, panika, že mám hlad :). Mezitím se tříčlenná skupinka rozhodla zmírnit (že prý toho mají dost) a já se najednou ocitám před nimi oléééé! Ale do cíle stále dobrých 15km. Chvílema mě napadá, mám-li to za potřebí se takhle trápit :), ale řek jsem si, nejsi "sráč" a dáš do toho všechno.

Nakonec jsem to milí čtenáři zvládl a dojel v čase 2:05. Sice to není kdoví jaký výsledek, ale na pupkáče, který měl loni touto dobou ještě 116 kg to není špatný výsledek.

Po vstřebání tohoto sportovního zážitku si říkám, že můj první závod zvaný "PRS 2012" rozhodně nebyl mým posledním.

*Poselství:

Přátelé řítil jsem se vstříc lepším zítřkům a už teď se těším na další akci! Huráááá! :)

Léňa – Mám part'áka

Na První šlápnutí jsem se jako již tradičně hodně těšil, byl jsem zvědavý s kým budu tento rok jezdit, zda-li někdo od nás zacílí díru po Kolíkáčovi, který přestoupil ke staříkům a bude mi dělat sparing v naší turistické skupince. Doufal jsem v přítomnost Technika, nikdo jiný mě úpřímně nenapadl, sice výkonostně by to nebyl problém, ale jsou tady ty hlavy... Před startem si vzhledem k slušně zajeté časovce v Bášti dávám vysoké cíle v podobě dojetí s balíkem až do cíle, prostě zažít tete da la course! Že vše bude úplně jinak mě ani nenapadlo.... Na startovní rošt přijíždím asi pět minut před startem, řadím se ke Krojcovi a spol do první lajny, nohy jsou dobré, těším se na peklo a plánuju hned od startu ujet. Samozřejmě nemůžu nepoškádlit raket'áky z Lawi teamu a jen tak ze srandy jim připomínám, že se stojí za startovní čárou a ne před a jen tak mimoděk prohlásím, že se těším na peklo, které chystají a budu pěkně hákovat zadní galusku raket'áka s konvemi z Hostovic... jak bláhové... Po odstartování přichází to čeho jsem se bál nejvíc, nezacvakl jsem napoprvé, abych někoho nesrazil, točím jen patou, že se zacvaknu při další otáčce, podaří se mi to až na kostkách, kde už jsem ve druhé polovině balíku, než se mi podaří roztočit nějakou normální frekvenci jsem tak desátý od konce, točím až někde nad 40km/h, ale moc se balíkem neposouvám, musím tedy jet absolutní krev, čímž беру tak dvacet lidí, bohužel nějaké vytočení se nechystá v prvním sjezdu si můžu skoro vytočit nohy z prdele, ale na víc než 68km/h to nedávám a chytám díru, těším se na brdek před Houstouni, kde se většinou zpomalí, jenže tentokrát do něj najíždím v rychlosti kolem 45km/h a jediné co se mi daří, tak dojet balík, který nezpomaluje! Jen tak na okraj stále jedu krefffff... Na horizontu o dva borce přede mnou se vytváří díra, začínám mít mlhu v očích, kašlu na bolest, vítr a jen šlapu, daří se ve sjezdu jsem zase tam, přes Houstoň se jede přes 50km/h, nohy mám úplně v čudu, mírně se sunu dopředu. Při výjezdu z obce se do nás opře protivítr jak sviň, shodím si abych mohl více točit, ale tím ztrácím kontakt, nedá se nic dělat vracím tam převod masochista. Škarpa je plná, musím jet na větru, bolí to, bolí, ale nepustím! Jenže borci přede mnou pustili díru 5m, 10m, 50m a konec. Když se ohlídnu co mám kolem sebe za lidi, je mi jasné, že jsem skončil, sám na to nemám, Honzis je ufon, ale to bychom za sebou museli mít aspoň 100km aby to dotáhnul, prostě to skončili ještě dříve než jsem se rozkoukal. Závodnické srdce pláče, ale srdce, které mě má rádo jáásá, už nemusí pumpovat přes dvě stě tepů, může se vrátit do JZD. Jak už to v těchto situacích bývá pravidlem, zbývá tak 2% šance na to, že se my odpadlíci dokážeme srovnat a jet jako cyklisti na závodě a ne jako stádo. Bohužel 98% je víc a jedeme naprosto nevyrovnaně. Zkousím kluky přesvědčit k pravidelným špicím a střídání proti větru, ale je to marné, je to marné. Tak mám aspoň čas podívat se na lidi, co tady jsou. Na špici poznávám neúnavného Honzise, na zimáku Colemana, nemluvného Milana Procházku jinak nikoho jiného neznám. V dalším okruhu v brdku před Houstouni nabíráme Bobka, kterého poznávám ale až tak po pěti kilometrech co jede s námi. Za prvé mě ani nenapadlo, že by byl vepředu a ani jsem si nevybavoval, že bych ho viděl na startu a hlavně měl červenou vestu BMC! Že by to byl můj UAC part'ák? Uvidíme, jsem v očekávání, zda-li Bobka nepřepadne křečová víla, jak bylo zvykem v minulém roce. Až do posledního kilometru se v naší skupince nic nedělo, Bobek se držel v pohodě, bylo na něm vidět, že ty jeho jarní dvojkila, přinesla ovoce a jel úplně v pohodě, což je příslib do dalších závodů a doufám, že mu budu příště stačit. Moc si nešlo povídat, vítr nám jakoukoli konverzaci rychle přerušil, šlo jen o to dojet bez defektu. Kilometr před Hřebčí se Honzis rozhodl k nástupu, nastoupil úplně ve stejném místě jako na POSu Kolíkáč, a tomu to nevyšlo, spoléhám na to, že je to brzo a nikam se neženu (kdybych si také vzpoměl na Grapy na Mamutu, kde mi Honzis taky odjel proto, že jsem si říkal, toho dojedeme) a nejsem sám. Tím nám Honzis dost poodskakuje a nikdo nechce jet. Když to roztočím, ostatní se jen vezou, kašlu na to a padám do našeho průměru, ještě nás prokrví Coleman jedním nebo dvěma nástupy, jinak se jen dojíždí. V nájezdu na kostky už je jasné, že Honzis to zvládl a naší skupinku vyhrál, abych to jen nedotočil, ještě se mačkám a беру jednoho borce před cílem, kde mi dochází, že být cíl o pět metrů dál tak mě skočí Bobek! Filuta jeden J. Shrnu-li letošní PRS, tak organizačně se

Diablovic týmu podařilo díky čipům zase posunout závod o třídu výš, čemuž odpovídá také kvalitní účast, sportovně mi ukázal kam patřím a objevil mi parťáka pro UAC, Bobku těším se!

Myšák – Severní vítr je krutý

Vypadalo, že na letošní PRS si ten nahoře vzal dovolenou, ale nakonec se ho nás zželelo a přišel se na chvíli podívat a ty mraky a déšť rozehnal, ale tím moje spokojenost končí. Na startu se řadím jako už pokaždé do první lajny spolu s Mišutkou, Léňou, Krojcem, Kuřetem a na kraji vidím Malinu a v druhý lajně Bonza. S Krojcem se špičkuju, kde nás čelo odpáře a krásně netušil, že to bude tak brzy. Start chytám a hned se za to bere. Vše klaplo a já zabudován v balíku se řítím kolem hřbitova vstříc k prvnímu sítu do Hostouně. Jak jsem čekal hned po nájedu do kopce se cedím do zadu a vše pomalu a jistě jde přede mě. Když mě míjí Léňa kousnu se a úspěšně ho hákuju. Naplněn euforií z toho v jaké skupině se nacházím mi nedochází, že jsem na tom nejhorším místě (co se týče větru) a v následné levotočivé zatáčce náraz bočního větru nemilosrdně ukazuje svoji sílu. Schovat se není kam, leda jet krajnicí, ale i tato stopa byla obsazená. Metr po metru mi skupina ujíždí. Celé Běloky i se svými hupy stále bojují a mám skupinu pořád pár desítek metrů na dostřel. Svůj boj vzdávám někde před Lidicemi. Na samotku v tom větru je nesmysl a utaven se nechávám dojet skupinkou, kde je Mišutka a Bonzo. Spokojen se společností tak i tempem s nimi pokračuji až na občasné roztrhání a opětné sjetí skupinky prakticky celý závod. Musím říci, že letošní těžší podmínky zapříčily, že po celý závod jsem nebyl schopen sáhnout pro bidon či do kapsy pro banán. Udělat to znamenalo okamžitě být odfouknut větrem či díra vyrazila řídítka z ruky. Klukům i přes jejich pesimismus to jede hodně dobře a musím jim poděkovat, protože mě několikrát zachránili, že jsem se mohl za ně schovat. Bohužel v posledním kole v hupu před Hřebčí asi díky absenci v doplňování tekutin přišel silný křečový záchvat a já se musel rozloučit s myšlenkou na závěrečný spurt a nechal skupinu jet. Po časovce v Bášti namlsán a spokojen se svým výkonem, tady musím říci, že tedy nic moc. Vymlouvat se na to či ono nemá cenu, zkrátka mi to nejelo.

ČASOVKA DO VRCHU ZÁKOLANY

Radim – Časovka do vrchu Zákolany aneb jak je důležité správně najet první zatáčku

V neděli 22.4. jsem se po roce opět vypravil do Zákolan na silniční UAC časovku do kopce. Na místě oproti předpovědi sucho a celkem dost lidí, od nás však nikdo. Startoval jsem v 11:21:00, přede mnou startoval Léňa s číslem 34 z Vinohradských šlapek s hrazdou a řetězem přehozeným rovnou na velké pile, takže to mi bylo hned jasné, že toho rozhodně nedám. Jezdec za mnou (26-Petr Mašek, VARTA - TJ Sokol Králův Dvůr) taky budil respekt, řetěz opět na velký a loni to prý zajel pod 5 minut, ale tak jako takový malý soukromý cíl jsem si sám sobě dal, že mě nepředjede. Takže jsem odstartoval vpředu hezky na malou, ale v úvodní pozvolnější pasáži nad nádražím se to i tak rozjelo docela rychle a do první serpentiny jsem musel dokonce i docela brzdít, aby mě to nevyneslo. Na výjezdu ze serpentiny jsem se nějak nemohl dostat na maximální výkon, tepy sice 190, ale cítil jsem, že to moc nejede. Skrze Trněný Újezd jsem sice už pěkně supěl (maximální sklon na celé trati), ale lehkost tomu prostě trochu chyběla. Teprve až na výjezdu ze vsi jsem tam hodil velkou a hlavně zde začal pomáhat silný západní vítr, takže nakonec i přes nic moc pocity na trati se v cíli stopky zastavily na 5:19,09 (28,21 km/h), což znamenalo zlepšení proti loňsku o 10s. Jo a Léňu jsem sice za celou dobu ani nezahlédl (to se dalo čekat), nicméně zezadu mě taky nikdo nedojel. Při návratu dolů do místa startu jsem ještě zastavil v první zatáčce (té, do které jsem musel brzdít) a chvíli jsem pozoroval závodníky, jak se s tím kdo popasuje. Je tedy fakt, že tady většinou nikdo nebrzdil, zejména pak ne jezdec s číslem 1 (loňský vítěz celého poháru) Václav Nežerka (CK Královice – ATOMBIKE), který do zatáčky najel obrovskou rychlostí odhadem tak 40 km/h a bez brzd, na výjezdu mu to podstřelilo a on se tak svezl kousek po

boku - při časovce do kopce věc téměř nevídaná. Ale od pořadatelů dostal možnost opravné jízdy a nakonec suverénně zvítězil v novém traťovém rekordu 3:58,42 (37,75 km/h!). To u mě to tak slavné nebylo a celkové 73. místo z celkem 127. (V kategorii B 24. místo z 36) asi odpovídá mému začátku sezóny. Každopádně přede mnou skončila řada lidí, které bych v kopci měl normálně porážet. Prostor pro zlepšení tady v každém případě rozhodně je. Nicméně nepršelo, pozávodní vyjetí s Kubajzem bylo také pěkné a celkem sedm nových vesniček k tomu, takže celkově vzato docela dobrý den.

ČASOVKA DO VRCHU KNOVÍZ

Léňa – Info z Knovízu

Je to závod, který má 3,5km tak co k němu napsat? Tak aspoň pár údajů na porovnání pro příští ročníky. Za prvé tento rok se tato minic časovka stala Mistrovskou časovkou UAC, což přináší výhody dostatků bodů do UACu pro tým. Za druhé dnešní závodní den byl první vyložení letní v tomto roce, teplota oscilovala mezi 25 až 28 stupni. Za třetí přijeli všichni, kterým jsem něco dlužil ze Zákolan! Knovíz máme za rohem, proto byla škoda, že jsem se nemohl svézt na start kolmo, ale autmo. Přeci jen po patnáctihodinách v práci bych na kole cestou asi usnul to auto má výhodu rádia, které se dá pořadně vytunit! :) Cestou z práce na start jsem si ještě uvědomil, že jsem doma zapoměl helmu, která spokojeně odpočívala na zimáčku, který mi slouží jako dopravní prostředek do práce, pak jsem byl úplně bez peněz, zjištění nastalo, dkyž jsem si kupoval v práci svačinu...docela překvápko žil jsem v domnění, že na kartě máme ještě dost love, ale neuvědomil jsem si, že kartu jsem více než měsíc nepoužíval, protože byla ve vlastnictví mé drahé polovičky.... Ještě, že jsem v tom našem, oranžovém, šlapkouživacím klubu, kde jsou lidi, kteří mě nenechají ve štychu i v těchto podmínkách. Za zaplacené startovné jsem poděkoval Mišutkovi resp. Kolíkovi a helmu mi ochotně zapůjčil Myšák, jen jsem si musel upravit start startu tak aby zapůjčka proběhla bez stresu, pěkně v klidu. Tak to by byla ta omáčka. Trať jsem znal z minulého roku, proto jsem věděl, že hrazda je tady nezbytná, přeci jen mi uživači honíme každou vteřinu a i to nestačí. Např. v Zákolanech mě Milan Procházku porazil o 0,67sec, Lukášovi Vítkovi jsem tam dal 1 sec, Coleman mi dal 11sec, prostě ty sekundy jsou alfa omega všeho! Na startu řadím 50x19, není to sekera, ale takový kvapíček, který mé, slaboučké nožičky jsou schopny během pár desítek metrů roztočit nad 100ot/min, ještě shodím na 50x17, lehám na hrazdu a udržuju si frekvenci tak aby mě to netahalo nohy, ale bolelo to, což znamená, že prvních 500m jedu kolem 32km/h, v nájezdu na dlouhou nekončící, nakloněnou rovinu přestávám točit, ale spíš tlačit do pedálů, proto vracím na startovací 50x19, rychlost se úplně až magneticky ustálí na 27km/h, at' se mačkám jak se mačkám, rychlost se ani nehne, na chvíli mě napadne, dát si těžší převod, ale hned si říkám: Nebud' blbej, vždycky když to uděláš, začneš se kroutit jako když jsi žádal svou první holku o rande a dopadá to stejně tak, kyselej a úplně na sračky! Točím tedy rychlost 27 až do zatáčky před mostem, kde to prostě už musí jít nahoru, rychlost jde nad 30km/h, na mostě ještě přitvrdit, za chvíli tam mám dnešní maximálku 43,2km/h, víc mi nedovítil vítr, v nájezdu na poslední stopořenější profil před cílem se snažím nejít pod 40km/h, ale zvolený převod se mnou začíná cukat, přestávám točit a hle mám tam 38km/h, to teda ne! Do cíle musím přiletět a ne se doplazit, zatnu zuby, zatlačím vším co mi ještě zbývá, zavírám oči a jen dupu, dupu jako králík. Jo, dostal jsem se nad 41km/h a mám to za sebou! Dosažený čas mám o sekundu horší než minulý rok tzn. díky tomu, že už měsíc netrénuju výkonnost jde prudce dolů (Zákolany i časovky KPO jsem zatím vždy zajel minimálně s 20% zlepšením), ale co mi udělalo radost bylo, že jsem své soupeře z AB Cycling pokořil všechny co jsem chtěl, hlavně Coleman mi udělal radost svým o 10sec horším časem, jo vrátil jsem mu své Zákolanské pokoření! Takže, jo byla to super akcička, příště to bude lepší nepřijet po noční :)

BĚLEČSKÉ OKRUHY

Dreamer – O neumění nechat mozek nahoře II

Patým letosním závodem jsem završil účast v patém silničním seriálu letošního roku, po CKKV hobby Cup, JAL, Extralize Master a SUAC doslo i na moji premiérovou účast na UAC, vím že to zní asi neuvěřitelně ale opravdu to byla má UAC premiéra. Vystrašen Kolíkáčovým reportem jsem si cestou do Belce autem projel ten obávaný sjezd, abych měl aspoň trochu představu co mě čeká! :) No snadno ten sjezd nevypadal, ale uvidíme při závodě. Při registraci trochu fronta a to jsem tam byl v 8:45, než jsem složil kolo, bylo 9:10 takže jsem se stihl rozjet asi tak na 12 minut nic moc, ale musí to dnes stačit. S hrůzou ale zjistuji že mi při brzdění rafky dělají strašný krával, přemyslím čím to je, pak dojeďu k tomu že cestou autem mi na ne svítilo slunce a jsou zahraté, no nikdy se mi to nestalo tak jsem trochu vnitřně vydesený, buhví jak to bude brzdit v Kolíkáčově sjezdu! Stoupa si vedle mě Malina a je tu start. Jede se docela OK, teploty neresím, nohy nějak jedou, není důvod abych měl dneska nějak vybuchnout, prostě mělo by to nějak jet, své tělo znám, nejsem Kreuziger! :) Před prvním sjezdem se dostávám na celé balíky a najíždím tam pěkně zepředu. První sjezd ale jedu strašně opatrně a všichni se kolem mě valí. Dole jsem na chvostu, v nájezdu do kopce musím pracně stahovat abych byl v balíku. Rafky se nějak zchladily a aspoň už nedělají krával, přesto v tom prvním sjezdu mi přišlo že to brzdilo divně. Celé se ale už trhá a odjíždí cca 20 lidí. Nastěti je naše druhá pulka balíky ještě sjede a pak se takhle jede po zbytek prvního kola. Je tam Lena od nás i kámoš Michal z Kanaru, kterej ve sjezdu problémy nemá, holt biker :) Rychle vymyslím taktiku jak nebyť na chvostu po druhém sjezdu :) Po vjezdu do lesa tedy nastupují balíky jenže jsem neodhadl vzdálenost ke sjezdu a zbytečně jedu na hranici ANP když ostatní odpocívají. Do sjezdu ale s mírným naskokem najíždím, v Nížboru u odbočky doprava mě teprve předjíždí Malina se slovy "pojd!" takže k němu to trochu bylo. No ale než se najede do kopce zase jsem kus ztratil. Celé se trhá podruhé, mně to bolí asi nejvíce po tom krátkém uniku před sjezdem a málem mi ujíždí i stíhací balík. S vypětím sil tam ale jsem, porad je tam Lena i Michal. Třetí kolo už se jede rozumnějs je nás tak 20, vepředu osmicka s Malinou, ale už je ani nevidíme. Přesto se jede pořád docela dost, v každém brdu se nastupuje, odpocínek vlastně jen chvílemi v lese před sjezdem. Třetí sjezd jsem na nějakých 15. pozici ve skupině takže zas vzadu ale snažím se jet lajnu a ono to nějak jde, jen u odbočky v Nížboru jsem málem nedobrzdl. Zčátek kopce se nejel a tak jsem tam v pohodě. Kopec se jede dost ostře delíme se, odpadá na chvíli Lena ale pak nás opět sjedou a jsme pohromadě. Čtvrté kolo беру gel před sjezdem a sjezd jedu víc zepředu a opět v nájezdu do kopce jsem tam už docela slušně, jo, jasné že to tam jako svy boty a najíždět v každém kole do 10. pozice do kopce jak mi radil Malina, tak jsem vysmátek :) Ale co i tak si to užívám, gel docela zabral a tak do kopce už nemám problém i tím že jsem ve sjezdu tolik neztratil. Páté a poslední kolo se jede sjezd ostřejší, jedu docela solidně ale stejně jsem zas na chvostu. V nájezdu do kopce předjíždím Lenu říka že už to asi neda. Já to dávám ale zas to stojí dost sil. Navíc i nahore se ta naše dvacítká snaží rozdelit, ale pak se sjedeme. Takže spurt kolem 20 lidí, dojeďu někde v druhé pulce. Pěkný závod, spokojenost s výkonem, počasí vyslo, tenhle závod se počítá!

Kolíkáč – Je to sen? Není to sen!

Před 10-ti lety jsem poprvé okusil právě v Bělci atmosféru UAC, jak příznačně oslavím toto výročí jsem netušil ani v těch nejrůžovějších snech. Letos premiéra v dědcích, docela se těším, že nás bude méně než před týdnem v ELM, ale když vidím tu narvanou bělečskou náves je mi mdlo. Málem 80 lidí v II. balíku na startu, to bude ten sjezd k Nížboru zase slušný adrenalin. Kapr do mě furt hustí, musíš být vepředu, musíš být vepředu, první kopec na Dřevíč se určitě pojede zostra, tam musíš být na dobrých pozicích. Start, Kapr se levou šikou vyváží do čelních pozic a já mu jedu hák, safra, ten 50-ti kilometrový rozjezd z Jíža s Icemanem docela funguje, nohy jedou, plíce správně roztažené a překvapivě i hlava se vypnula, do Bratronic ve sjezdu v TopTen a vzhůru ke hřbitovu. Uff jde to, v

kopci se nepropadám, naopak v lese odjíždí Sekera, za ním Kapr a já trochu netakticky hned za ním. Ale co, je teprve začátek, tady se ještě rozhodovat nebude, je to šilený pocit, že se za námi žene masa 80 těl, 160 pláštů gumuje asfalt k 50km/h. a lehce si nás sjíždí. Tobogán k Nižboru, ty wogo já jsem se asi pomátl, vjíždím do něj na první figuře, dobře Kolíkáci! Sice mě ve sjezdu pár lidiček předjede, ale vracečku stále jistím v Top10, ještě proletět bezproblémově esíčko a drtíme první procenta sklonu největšího kopce na okruhu. Dopředu, být stále vepředu to je moje zaklínadlo, stále se daří držet v popředí, ale zatáčka před posledním magnetem na horizont mě již pěkně bolí a cedím se dozadu. Koutkem oka zahlednu jak špici okupuje Míra Kakač a Kapr a mě se pomalu před očima zjevuje nápis STOP, konečná, vystupovat . Ty bláho, to máš za to, jak jsi blbnul v tom úniku v lese s Kaprem a Jirkou Sekerou, nevyjel jsi s nima ani jeden kopec ... Díra už je min. 5-ti metrová, je asi opravdu konec, na horizontu za to vezmou a jen zamávám. Ale asi ten nahoře se smiloval, a když se okolo mě mihne Pepa Burgr s jasným cílem se docvaknout, tak si vzadu shodím o pár zoubků dolů, zvednu zadek áááá jsme tam! Díky Pepo, toto Ti nezapomenu Skvělý, při pohledu za sebe mě napadá ta tradiční Kaprova věta: "No moc se nejelo, najednou se otočím a ono je nás jen 10" ale já jsem s nima! Ale bolí to furt, i ta nakloněná rovina se jede, a když už si říkám, že toto nemůžu dlouho vydržet, tak se zvolní, uť, jsou to taky lidi. Stopka k Bělči, Běleč, Bratronice, hřbitov, to všechno jsem přežil bez úhony, s Kaprem kecáme a občerstvujeme se. V lesním úseku pak odskakuje Kapr, sám samotinký to zkouší, ale po sjezdu a pár metrech kopce ho už máme. Je to dobrý, nejede se tak ostře jako první kolo, sice Klímič nastoupí, ale vše je zažehnáno a bez větších problémů se rovnáme nahoře za horizontem, kde ještě v zatáčce skvěle zafandí duo CK Záluží. A po chvíli přichází nejdůležitější moment závodu, Jirka Sekera se svým stoickým klidem pomalinku začíná odjíždět, on nenastupuje jak je obvyklé, že se zvedne ze sedla a snaží se nabrat co největší náskok, on hezky pomalinku polehoučku a rázem je tam 5-10 metrů... no doteď nevím, jaká vyšší moc mi vnukla myšlenku, která chytla ruce za oblouky, zvedla můj zadek a přísála se za BMC raketu. Zeptám se Jirky, jestli to zkusíme, on jen přikývne, a když se k nám po chvíli zezadu přihlíží ještě Míra Kakač, roztáčíme pro mě ne peklo, ale nebe, ano, nebeský kolotoč. To co jsem již zažil mnohokrát, když jsem se dotahoval do ujíždějícího kolodějského balíku nebo na závodech, když odlítete v kopci a pak se snažíte přisát, ale teď to bylo něco jiného, připadal jsem si jako zloděj, který ujíždí před hordou policajtů, kteří vás nesmí dostihnout. A k tomu ale máte do party dva kamarády, kteří vám nedají ani na chvíli vydechnout, ale tak nějak jsem z nich vycítil, že mě nechtějí nechat napospas rozzuřeným zvířatům za námi. Strávil jsem na špici vždy jen pár sekund, kdežto ostřílené duo tahalo mnohem déle. V neskutečném stresu a soustředění jsem vůbec neměl odvalu se ani otočit, vůbec jsem nevěřil, že to může vyjít, vždyť ta jména za námi, když za to vezmou, tak nás musí mít. No jo, ale silná stáj BMC má vepředu Jirku, ti tahat nebudou, orange Kapr si taky po letech zaslouženě odpočine a zatáhne brzdu, ale co Klímič nebo Svobodin? Bratronický hřbitov mě vytrhává z přemýšlení, a světe div se, dokáží točit frekvenci Jirky, Míra je excelentní vrchař, ale neujíždí nám a lesní úsek tak roztáčíme zase na nejvyšší obrátky. Konečně mám trochu času do sebe stříknout kapky gelu a cucnout z bidonu, zeptat se Jirky, jestli jsou vidět, když mi odpoví, že je nevidí, je to pro mě jak rajská hudba. Špici již opravdu jen procházím, soustředím se jen na to, aby síly zbyly na hák, tachometr je stále nad ryskou přes 50km/h. Ale stále není vyhráno, ve sjezdu trochu zaostávám a po esíčku v nájezdu do kopce mám asi 10 –ti metrovou díru, snad to sjedu, ale není mi souzeno, pravé stehno se hlásí, hochu zpomal, jinak se kousnu... A do háje, je zle, musím snížit otáčky svého motoru, před námi pěkná skupina mladíků, poznávám Jiruse, Alu, i když jsem snížil rychlost, stejně je předjíždím, slyším jen nechápavé výkřiky, ale vždyť vy máte ještě před sebou dva okruhy, já už mažu do cíle... tamhle ty dva před námi už asi nesjedu, ale proboha, hlavně ať zezadu se nic nepřihlíží. Posledních 5 kilometrů se neskutečně vleče, ze začátku trochu pomůže Jirus, ale pak již na samotku, kdy se mi zdá, že jedu jako šnek, u STOPky se otáčím a jako bych zahlédl v dáli bílý dres Svobodina, jo je tam, teď mě dojede, nech si trochu sil na hák, budeš v Céčku třetí, to je taky dobré . Před Bělčí ale stále nikdo, již nemám sil se ohlédnout, zkouším se zvednout, ale náběhy

křečí od brady až po paty obou nohou mě přikovají zpátky do sedla, ty bláho, já těch posledních 50 metrů se snad budu plazit, ne rozjelo se to našťestí, hůůů, náves v Bělči, za mnou žádný zvuk svištících plášťů, to nemůže být pravda, CK Záluží řve jako o život, chce se mi zvednout ruce, ale jen zatnu pěst a projíždím cílem. V koridoru se nechám zapsat, rychle za Jirkou a Mírou jim pográtulovat a hlavně poděkovat, bez nich by to nikdy nemohlo takhle dopadnout. Stále mám strach sesednout z kola, kroužím okolo CK Záluží a zalévám je endorfinovou lázní, ona je to fakt asi pravda, teď přílitně osamocený Klímič a kousek za ním čelní balík se spurtujícím Svobodinem a Vitasem. Přijíždí Kapr, úplně září, je vidět, jak mi to moc přeje, vždyť z půlky je to jeho pódium, to on kotvil skupinu, konečně se mu splnil sen jet týmově. Úplně se červenám, suně se ke mě ikona amatérské cyklistiky Vitas a s úsměvem od ucha k uchu mi gratuluje. Jsem dojatý, jedu za Kaprem k autu, kde ho musím obejmout, možná i oči zvlhly, kamaráde, tohle ti nikdy nezapomenu. Ten náš trenér to má zatím skvěle vymyšlené letos, vid'?. Volám domů, že budu mít zpoždění, že tu musím zůstat na vyhlášení. Proč proboha? No víš, já tam budu stát. Cožééééé? Teď by bylo nejlepší skončit, přeci se říká, skončit v nejlepším, vždyť jsem si ušil na sebe šílený bič, příště, až mě zase odpárou, já to bude otázek, co se stalo A nedělní Běleč taky měla hodně ale, vždyť Kapr, Klímič, Vitas jeli v sobotu závod v Dubenci, Svobodin hlásil, že má za sebou těžký trénink, ale jak mi správně řekl Mírek, na to se historie ptát nebude, pěkně si to užij, všechno poprvé je nejhezčí a nejkrásnější. Tak si to užívám, díky všem co mi gratulovali, co mi to přáli, a věřte, že to je hlavně díky Vám, moje Šlapky, vy mě ženete pokaždé do sedla.

Léňa – Bylo to fajn

Bělečské okruhy patří mé nejméně oblíbené závody. Vždy když jsem je jel tak se mi něco stalo od spadlého řetězu přes defekt, až po pád prostě vše. Vyrázil jsem jen díky dvanácti přihlášeným šlapkám. Na start se řadím do první třetiny dost početného balíku. Taktika a cíle jsou jasná, jet vpředu a vydržet aspoň jeden okruh s prvním balíkem. Kluci z Lawi nemají kapitána tak je od startu pohoda, první větší vzruch je v brdce ke hřbitovu, kde díky tomu, že si najíždím z vnitřní strany do zatáčky musím skoro úplně zastavit a rozšlapat to do kopce něco stojí, do toho mám před sebou lidi co to už nedávají, takže dostat se k lidem co jedou je o držku, ale jsem tam. Sjezdíky jsou spíše o brzdách, celkově jsem tady brzil za jeden závod víc než za celý minulý rok dohromady. V nájezdu na první část jediného dvojkopce na trati chytám pěknou díru, točím něco kolem 40km/h a díra je stále stejná, musím si hrábnout až do dna abych se docvakl, klid ale stejně nepřichází, jede se pěkně v lajně a mám co dělat abych neděroval. Jenže jak říká Malina, kde nic není tam nic není, ve výjezdu z první části kopce už nemůžu točit převod, který je potřeba pro setrvání v balíku, shazuju, zpomaluju na 25km/h a pouštím borce za sebou ať si to dolepí. Jen díky tomu, že za mnou jelo ještě dost lidí, tak zůstávám součástí balíku ještě do nájezdu na druhou polovinu kopce, kde se ale jedou takové kule, že mi to odjíždí definitivně, už jen instiktivně zahákuju skvěle jedoucího Dreamra a vzpamatovávám se z prvního bezvědomí. Bohužel nebo bohudík sám nevím, naše nově vytvořená asi dvanáctičlenná skupina se nechce smířit s tím, že odpadneme hned v prvním kopci a díky tomu začíná nové peklo, nevím proč ale mám zařazeno, vpředu malou a vzadu taky, prostě jsem neměl morál na to hodit tam velkou. Díky borcům typu Libor Janouška, Radka Procházky, Honzy Šnajdra jsme ještě před Bělčí zpět. Uff můžeme si společně s Dreamrem oddechnout, první kolo jsme s balíkem dali.

Do druhého okruhu se řítíme dost přes 40km/h, za výjezdem z Bělče vidím Malinu jak se zase větrá s Koubíkem před balíkem.....Po jejich sjetí se tempo zase uklidňuje, do dalšího výšlapu k hřbitovu už jedu bohatší o zkušenost, že do zatáčky musím vjet z vnějšku abych nemusel tolik brzdit. Musím celý brdek vysprintovat, ale moc to nebolí, nemusím nikoho předjíždět už tu jsou jen lidi co tady mají být plus já. Další vzrušení je zase až v kopce před Bělčí, kde na horizontu druhé části kopce musím jet opět v bezvědomí, v balíku mě drží jen přítomnost Milana Procházky, u kterého si říkám, že s ním musím prostě dojet ikdybych tady měl umřít. Myslím, že někde tady nám poodjela osmička nejlepších

kde nechyběl Malina, takže bylo jasné, že na špic nepolezu, stanu se ještě více neviditelným. Třetí a čtvrtý okruh byl o tom samém, jen u hřbitova se jelo mírněji a v dvojkopci jsem neodpadal což ale neznamená, že jsem si nedával jako kráva. Jediná kaňka na mé účasti v této stále asi třicetičlenné skupině bylo, že jsem vytratil gel, takže přísun energie na závěr byl v čudu. Další nepříjemný okamžik byl v nájezdu do čtvrtého okruhu kde mi z nepochopitelného důvodu najel z boku do beranů Vojtěch Beran z Trénuj chytře, naštěstí to ustávám, ale je vidět, že tam možná trénují chytře, ale závodit na silnici se ještě nenaučili. V nájezdu do pátého okruhu už mi je všechno jedno, mám splněno takže je mi úplně jedno kde mě skupina vytrousí. Pátý hřbitov nám koření Libor Janoušek, který si jen tak točí konvemi čímž se z nás opět stává had a musím zase zavřít oči, vypnout mozek abych necítil bolest a šlapat, ale světe div se, v nájezdu do lesa jsem tam, to znamená, že mi to ujede až ve dvojkopci, kde jsem už nechal všechny své dnešní síly (tajně jsem doufal, že se tam moc nepojede a vydržím až do cíle...). V nájezdu do lesíka je v balíku cítit touha být v cíli co nejrychleji, sjezdy se jedou snad nejrychleji ze všech okruhů, zatáčky musím sekat hlava, nehlava, ale i tak patřím mezi ty pomalejší. V nájezdu na dvojkopce mám opět díru, kterou si ještě dokážu sjet, ale už nepřichází očekávané zpomalení balíku, což pro mě znamená, že si musím vystoupit. Cedím se až na chvost nemám absolutně morál se docvaknout, zkusím ještě vstát a něco vymačkat, ale místo zrychlení, přichází naprostá bezmoc otočit pedálem, nohy se tváří, že nejsou moje, házím kašpárka, jedu 12km/h a čekám na Milana Procházku, který tady skončil taky. Milan je na tom o poznání lépe, hned ho hákuju, musím říct, že za ním v háku jedu totální krev, když mě vyzve k odstředění tak mu neodmítám, zavřu oči a zase tupě šlau už jen silou vůle, makám co to jde, ale Milanovu rychlost 33km/h vždy snižuju na 31km/h, naštěstí mě tam dlouho netrápí a střídá mě rychleji, což je mi ve finále stejně jednou, protože za ním si dávám jako kráva. Definitivně si jej nechávám odjet v posledním brdce v nájezdu na hlavní směr Bělč. Tady se má rychlost pohybuje kolem 10km/h, vzpomínám na Grapy, prostě mám dost. Do cíle to už jen nějak silou vůle dostrkávám. Uff mám to za sebou. Celkově vzato, můžu být spokojen, v hlavní skupině jsem byl 83,95km, mohl jsem si užívat společnosti borců, které moc často ve svých skupinách nevidám, přeci jen jet do kopce vedle zadýchaného Libora se mi tak často nestává, ale ten pocit jaké by to bylo, kdybych do sebe ten gel dostal mě prostě hlodá. Ještě, že na kdyby se nehraje. Podářilo se dost dobrých skalpů, které se už nemusejí opakovat ať jsou to borci z AB Cycling nebo z dále příchozí Jirus, jo zase tak špatné to nebylo, jsem moc spokojen, cyklistika je spravedlivá, když nemám kilometry nemůžu tam s těmi nejlepšími být.

Malina – Soukromý etapák

Musel jsem to prubnout. Na tréninku nevím, co bych jezdil, na 6 hodinový švih čas není a ve třech hodinách už se zmáčknot víc neumím. Proto v týdnu už je to jen spíše údržba a hmotu nabírám o víkendech. Tento víkend se sorevnovanijsa pěkně sešly. Sobota s Kapříkem EM Dubenec a neděle klasika v Bělči. Od obou závodů jsem čekal něco úplně jiného. Povyprávím postupně...

EM Dubenec

Na startu je menší balík, ale zajímá mě Luboš Kejval, samo také Libor Janoušek a možná někdo z dalších. Představuji si delší únik a pak klasikářský špurt. S Kaprem jde všechno dle plánu, žádný stres, čas před závodem akorát a máme 20 minut na projetí. Už při rozjíždění ale cítím zvláštní pocit síly snad i v ušním boltci. To bude průser, říkám si. Závod je to zvláštní, prvních 5 kilometrů jedeme pomalu snad 20, až to skoro bolí a obávám se, že se vysoké ráfky zadřou v ložiscích. V prvním kopci se ale už se zvedají otáčky a přestávám si vyčítat, že jsem zaplatil startovné. Začíná zlobit Libor a trochu i Luboš Kejval, pak dva neznámí příchozí, já si občas taky odplivnu. Třeba celé druhé kolo sám před balíkem, kdy už jsem ho ani neviděl :). Na konci kola mě ale mají a špice se začíná vyjasňovat. Čírou náhodou ve třetím kole jsem v cca 10 lidech pár desítek metrů před balíkem. Známu tu jen Konráda z Vokolků, Tomáše Koutského a Tomáše Maršíka. Jedeme hrozně, jeden dělá díry, druhý před skupinou, třetí za skupinou, čtvrtý pátý nestřídají, hrůza. S Konrádem si dáváme pedagogickou

půlhodinku a hlasivky dostávají zabrat. Balíku ujíždíme, byť očekávám, že alespoň někdo ještě přijede. Pak se ale srovnáme a dvě kola pravidelně střídáme a na větru tím získáváme. V kopci jezdím tempo na malou, aby jsme nahoře mohli hned valit do Dubence. V pátém kopci nastává komický okamžik, jeden z hošanů v bílém dresu v mém tempu nastupuje a vydává se dopředu. Nechápu co to má znamenat a domlouváme se, že ho ztrestávám pořádnou větračkou. Když jsme v Dubenci a on odbočuje do cíle (jelo se ale 6 kol), tak je to jasné. Pak si nás ze všech sil dojel a říkal, že mu narostlo jen pět prstů. Mezitím už delší dobu řeším s Tomášem Koutským jeho nevoli střídát, dávám to hlasitě najevo a nemám problém ho vyloktovat, když se chce zařadit do lajny, před mé přední kolo jen aby nemusel na špici. Spěje to na pěstní soubor, ale pak jde na špic, já ho pochválím a je po problému, jak prosté. Přijíždíme pod poslední kopec, mezitím proběhne pár nástupů a zbývá již pět zrn. Pod kopcem se solidárně ptám Konráda, jak je na tom. Prý špatně, že mi to klidně rozjede. Ani nepotřebuji, jdu pod kopcem na špic, dvakrát zleva doprava, zatáčka kostel, mám náskok, zdravím pány Prágla, Klímu a Strapka na čumendu. Na vrcholu se naposledy podívám za sebe, nikde nikdo, teď už jen nepíchnout. Do cíle neohroženě sám za zaváděcím autem, v Dubenci na mě všichni koukají, Vitas mává a přeje. Nebudu se napařovat, že mi to nedělá dobře! Chvilí jsem i dojatý. Sobotní mise splněna. Večer masáž, italské bistro, špagety s krevetama, 2 dcl prvotřídního Lambrusca žádné patok z Lidlu, ikdyž účet nic moc. Život je ale krásný :)

UAC Běleč

Povzbuzen včerejším úspěchem a zvědavostí Léni v autě se jdu projet směrem na Chyňavu. Zvláštní, kromě nevyspání se cítím stále v rozumné míře. Až dnes si uvědomuju, jak mě loni závodní jaro chybělo! Start, srovnávám dnešní závod s minulým týdnem, jede se ostřeji všude, na rovině, u hřbitova, ve sjezdu... Ale hlavně minulý týden tu nebyl V.N., slovy Václav Nežerka. Kurva co ten kluk umí, to mi hlava nebere!?! Loni jsem nejedil a při občasném nahlédnutí do výsledků to člověk tak nevnímá. Je tu první kopec, nějaký nástup smrdí ve vzduchu ale tohle je něco. Koukám na tachometr jedeme druhou půlkou skoro třicet, jedu na malou na třetím fleku ještě za Zahálkou ale nemám nárok a musím zařadit. Takže krásně na hrubou až do lesa, abych byl aspoň v háku. V lese se vůbec se nezmírňuje. Dozadu se nedívám, ale natažené to je až běda. V druhém sjezdu kuje pikle Dreamer. Vypadá to, že si chce udělat náskok, což mu kvituji a snížím se u špice držet konstantní tempo, aby to nikdo nezrychloval. Jediný kdo to zrychluje je jeho kamarád ze Kanárů. Tomu říkám kamarádství až na krev. Po sjezdu ho v zatáčce bohužel máme. Poslední stéblo mu nabízím, aby s námi rychle najel do protikopce a důrazně říkám : "Pojď Karle!". Karel na úpatí ovšem nikde. Natažené to je teď mimořádně, takže není na co čekat. Zvedám kotvy a když vidím, že se přidává Zahrada a Nežerka nechávám velkou a táhnu první polovinu. Na druhou mě střídá Václav. Je to brzy ale už se láme chleba. Kopec masakr, v lese masakr a neustále se to zrychluje. Ještě před křižovatkou je balík na kousek. Ale kupé už je naplněné, 8 borců, M.Koubík, Vitouš, příchozí Zahálka a Doležel, Zahrada, Venca a Václav Jelínek. Střídá nejméně, prý málo závodů... Skupina je silná, vůči včerejšku nebe a dudy, každý ví co má dělat a co tady chce dělat. Za chvíli nikoho za námi nevidíme. Yeah!!! Ve třetím kopci padá Michalovi řetěz, solidárně čekáme a celkem tohle zvolnění kvituji, za chvíli zase rychlý kolotoč. Jak je tenhle sport krásný a spravedlivý! Přijíždíme do čtvrtého kopce, jeho druhé poloviny a ejhle on už je jen spravedlivý. Zahrada s Vaclávkem rozjíždějí opět kaši. V kopci se o nic nesnažím a visím "za voči". Vypadá to, že se rozpadneme a pojedeme do cíle po jednom . Ale v lese jsme všichni komplet a jak máme pěkně roztažený žábry začíná závodění na krev. Nástup střídá nástup. Je mi jasný, že si podřezávám větvičky, ale co když už má někdo odřezáno více? A hlavně mě to baví!!! Přes Běleč klid a začínám si myslet, že se poslední kopec pojedou v pohodě, že už má každý vybráno. Vybráno mají ale jen ti, co byli včera na závodech a představují si to jak Hurvínek válku. Odsoda jede kluk z KOVO Praha, nevypadá na to, ale ten nástup je fakt hustej. To na propagaci odborů moc nevypadá. Zvedá se Zahrada. Tak toho jsem se bál, jdu mu do háku a na rovince mezi polovinami ho sjezdu, ale pohár už přetekl. Je to už trochu s křečemi. Zahrada je nezlomnej, druhá polovina a vstává zas. To už

je grande finále a pro mě dosavadní vrchol sezóny. Nejdřív to vypadá, že ho i dojedu a Václav Nežerka už taky trochu pokulhává. Ale pak dostanu kulku do lýtky a musím do sedla. Václav ho naopak dojíždí. Slává vítězům, uznávám pořádku a na sjíždění už nemám síly. Vepředu tedy dva mladšasové, Zahrada a Něža. Naše čtyřka v klidu až do Bělče, kde se zvedá Vajda a jede si pro UAC bronz. Pro mě brambora. Podávám ruku všem ze skupiny, dnes to bylo poctivý, sakra poctivý! Dnes nejvíc vypitých kafi za den, bolest všeho ale také vymýšlení taktiky a přespání v Doksech! P.S.: Ještě jednou speciální gratulace pro Kolíkáče! Tohle nesmí zapadnout a pevně věřím, že se to bude opakovat!

Radim – Bělečské okruhy aneb trojí eliminace a dost

Podruhé za sebou jsem se vzdal MTB Krále Šumavy a tentokrát si místo něj naordinoval dávku v sobotu 26.5. tréninkových 154 km na KPO Objezd Prahy (objezd města pražského bez dotyku s jeho hranicí) a v neděli 27.5. závodních 95 km na prvním letošním UAC hromadřáku Bělečské okruhy. Loni se mi tenhle poměrně náročný závod na pět okruhů mezi Bělčí, Bratronicemi a Nižborem docela líbil, ale letos tomu bylo zcela jinak. Startoval jsem někde ze druhé poloviny balíku a i když v úvodním magnetu nad Bratronice jsem se posunul trochu vpřed, sjezd vesnicí jsem jel trochu na jistotu a po nájedu do stojky ke hřbitovu už jsem krásně viděl, jak to jezdců přede mnou krásně eliminuje. Mně to eliminovalo samozřejmě taky, rychle a relativně i bezbolestně, prostě na to nebylo a v takové menší skupině (pamatuji, že tam byl Mišutka, Václav Candra, Václav Zimmel, celkem asi osm lidí) jsme to zkoušeli ještě sjíždět. Nedaleko před námi byla celé první kolo vidět další o něco početnější skupina, tak to vypadalo docela nadějně, že bychom se k nim mohli připojit. V prvním kopci na Dřevíči jsem si vlezl dopředu a rozjel stíhací tempo, trochu se to i potrhlo, ale pořád to měli ti vzadu na dohled a my na čele jsme se naopak nijak zásadně k těm před námi nepřiblížili. Ještě před utahovákem na křižovatku ke stopce se ta naše skupina zase sjela a pokračovalo se dále společně. Bohužel jsem seznal, že jsem se na Dřevíči pěkně zatáhl a i když mě teď vysloveně nic nebolelo (tedy kromě obvyklé bolesti ve stehnech při závodním zatížení), nohy ne a ne pořádně jet. Ke hřbitovu v Bratronicích trpím jako kráva, ale i přes lehkou díru to ještě nějak dávám. Ve sjezdu celou dobu kukám vzadu, abych pošetřil něco na kopec, jehož první část ještě dávám, ale ta druhá ukrutná půlka už je přes limit a za pravou zatáčkou už mi není souzeno tam zůstat, tepy přes 190, ale díra se stále zvětšuje a já se loučím. Takže to byla eliminace podruhé, tentokrát již trochu pomaleji i bolestněji. Trochu doufám, že tempo na následné skoro rovince trochu opadne, ale proti skupině nemám šanci a zůstávám definitivně sám voják v poli. Za mnou není vidět nikdo, ono tam vůbec moc lidí asi nebude, takže už nájed do třetího kola je na samotku a v duchu si říkám, co tady proboha ještě budu celou tu dobu dělat. V první půlce Dřevíče mne ve třetím kole dojedou starší balík, tak se postupně prosévám dozadu a první skupinky ani nezkouším hákovat, morál ani síla tam na to není. Teprve když mne předjede Terka Trefná, tak mě to vyburcuje a trochu zvyšují tempo, abych se pokochal. Kousek za ní jede Lenka Sýkorová, Natálie Dobrovodská a ještě jedna, jedou už poslední kolo a pěkně si to dávají a trhají se. Terka má trochu náskok, za mě se zavěšuje Lenka, ale pak radši trochu vybočuji, připadá mi ne úplně fér montovat se do souboje holek, když vlastně patřím do úplně jiného balíku a správně bych tady vůbec ani neměl být. Trochu zvolňuji (v praxi to znamená, že ze 100% aktuálního výkonu ubírám tak na 95%) a holky se vzdalují. Na mezirovině pak celý balík překvapivě parkuje, tak se ještě dostávám zpátky na chvost skupiny, ale ke stopce už za to zase někdo vzal a právě v tom okamžiku mě to eliminovalo pořádně, opět rychle a protože tentokrát už to ani moc nezkouším, tak i bezbolestně. No a pořekadlo třikrát a dost platí i tady, za mnou už nikdo není, leda tak ještě nějaká skupinka ze staršího balíku, ale ti stejně v tomto kole končí, takže po průjezdu do čtvrtého kola je už můj osud zpečetěn a dvě zbývající kola jsem tak nucen si obkroužit potupně a smutně na samotku, přičemž ztráta na ty přede mnou se samozřejmě nadále zvyšuje a mou jedinou motivací už je pouze to, aby mi čelo nedalo celé jedno kolo, což se sice ne úplně přesvědčivě, ale přesto s rezervou odhadem 3 až 4 minuty daří. V

cíli je z toho nakonec čas 3:02:36h (průměr 31,05 km/h), což je o více než 21 minut a 4 km/h horší než loni. A 59. místo z celkem 69. v cíli taky nevypadá nijak zvlášť povzbudivě, zkrátka výsledek skutečně nic moc a na tento závod tak nezbyvá, než raději rychle zapomenout. Každopádně doufám a věřím, že ve čtvrtek na Doksech bude lépe! A za rok snad tedy radši na toho MTB Krále... Ještě pro úplnost zpravodajsky dodám, že celkovým vítězem závodu se stal Radovan Doležal (Kovo Praha) v čase 2:26:56h (průměr 38,59 km/h), který ale startoval jako příchozí, takže vavříny za UAC zůstaly v obvyklých rukou – kat. A: Václav Nežerka (CK Královice – ATOMBIKE), kat. B: Petr Zahrádka (LAWI – Autor Team), kteří dojeli s lehkým odstupem 12 a 16 s za vítězem.

MEČEŘÍŽ (SOJOVICE)

Léňa – Výletování v Mečeříži

Poprvé v tomto roce jsem na závod přijel s celou rodinkou, která dokázala vytvořit vynikající kotel. Účast šlapek byla hodně nízká, chtělo to dojet co nejlépe abychom posbírali nějaké ty body a konečně zařízly ty z Královic. Na startu se usazuju vedle Maliny a kluků z Lawi, kteří si přijeli jen vytočit nohy před zítřejšími Sudetami. Jen tak si dělám legraci, jak je mým zvykem a domlouvám se se Zahradou na nějaký ten únik, přeci jen Kolíkáčův příklad je silný. Ještě než odstartujeme dostanu pěkně vynadáno za své špinavé kolo, hold není čas, není čas. Po startu se mi zase nepodařilo našlápnout na poprvé, hned dostanu slovní políček od Zahrady, co jiného si taky zasloužím, ale po zacvaknutí začínám roztáčet své dnešní představení. Jdu hned za Malinou, který to pěkně rozjíždí na špici, pěkně ho ve sjezdu střídám, ještě se k nám přidává tuším, že Jonáš z BMC a tak nějak balíku hned na prvním kilometru odjíždíme, ještě se mi moc nechce tak se vracím do balíku a poprvé kotvím. Malina s Jonášem si to šmrdlají tak sto metrů před námi, zezadu slyším, co to ten Malina zase dělá, jen odvětim: Projíždí se. V Kostelním Hlavnu do zatačky jedu kolem dvacátého fleku, převalilo se přeže mě pár sebevrahů. Letíme po větru nebo spíš bočáku přes 40km/h, první brdky se vlastně nejedou, oproti minulému roku se jede poklidně, což znamená, že v balíku se to hodně promíchává, osciluju mezi TOP 10 až TOP 40, necpu se nikam, ale pro své bezpečí jedu s roztaženými lokty, nemám rád, když mi někdo najíždí do beranů. První Kochánky jsem trochu podcenil, najíždím tam právě když jsem spíše ve druhé polovině balíku, tzn. mám před sebou spoustu brzd, které musím předjet, většinou jedou dost rozviklaně, musím často brzdít a zase to rozjíždět, na to, že se nejelo jsem si pěkně hrábnul, ještě že se při vjezdu na hlavní tempo ustálilo na rychlosti okolo 26km/h, jakmile jsem vstřebal první zahlcení, začal jsem se provrtávat na špici, kde se proti větru nikomu nechtělo jet, nebral jsem ohledy na nějaké šetření sil a šel pěkně na špic, roztočil jsem to až na 31km/h J a jel pro Malinu aby mu nikdo neujížděl. Sice ne všechny jsem uhlídal, pár nástupů pánů Gondy a spol. jsem nezachytil, ale až do odbočky k Mečeříži jsem si to tam užíval v top 5. Díky zkušenostem z prvního okruhu se už nechci propadnout dál než do top 30, musím se párkrát někam vyloženě nacpat, ale v pohodě se to daří. Jak se tak výletuje začnu si v okolí rakeťáků z Lawi říkat: Chtěl bych zítra jet Sudety apod. Kluci jsou nějaký odolný a moc nereagujou. Před Tuřicemi nám poodjíždí asi šest lidí včetně Maliny, končí pro mě kochačka a jdu zase na špic, kde to kotvím jak to jen jde, bohužel vzdálenost mezi námi a Malinovou grupou se moc nezvětšuje, co povzbuzuje kluky z BMC, slyším cvak, cvak a jdou ve třech na špic, takže je brzo po druhém úniku. Na druhý kopec za Kochánkami najíždím pěkně někde mezi patnáctým flekem, nemusím brzdít ani se mačkat, prostě stačí jet něco ke třiceti a je pohoda. Při pohledu na průměrnou rychlost mě mrzí, že nám spadla poprvé pod 40km/h, jo když Lawiřáci nejedou je to hned znát. Na hlavní zase klasika, rychlost pod 30, občerstvování a nikdo nejede. Pěkně nastoupí Venca Nežerka, kterého hned hákuje domestik č.1 Vítek Mužik a někdo z BMC, balík zrychlí a po pár stovkách metrů je po vzrušení a zase se nejede. Ještě musím jet za Vencou a poděkovat mu za pěkný nástup, který to trochu rozhýbal ale jak sám říkal, bylo to bohužel zbytečné. No nic, jdu tam zase já.

Tentokrát mě tam nechávají o něco déle, Lawi se za mnou culí, Malina odpočívá, takže ok. Jako vždy neuhlídal jsem všechny, asi tři kousky z balíku vystřelili, včetně Radka Procházky, ale zase tolik jsem se nechtěl přepínat. Do třetího okruhu mě hnál můj tříletý syn mohutným povzbuzováním: Táto, jed'!. Přeci nezklam a jel jsem vstříc dalšímu zážitkům. Teď už jsem na špic moc nechodil, přeci jen jestli jsem já výletoval, tak raketáři museli pochodovat, takže sil měli na rozdávání a jen jsem čekal až to rozbalí. To se stalo za Kostelním Hlavnem, najednou jsme se natáhli do dvojiček, přestalo se mluvit a začalo se pořádně jet. Na větrné rovince před Tuřicemi mezi stromy jedu 62km/h a dělá se mi díra! Sakra to je tempo, hodně se o to postaral Jirka Bouška z Lawi, Libora jsem tam taky viděl, už jsem se nemohl dočkat Kochánek, kde jsem očekával selekci. Ještě když jsem viděl po své levici jak se tam formuje trio Libor, Zahrada, Dan Treml bylo jasné, že to bude konečně pořádně bolet. Jenže nebolelo, jakmile jsme na ten kopec najeli, tempo se ustálilo, kluci z Lawi se vrátili ke své kompenzaci a nikdo jiný moc nechtěl jet. Ještě než jsme dojeli do Mečeříže následovaly další tři nástupy, díky tempu v tomto okruhu se nám průměrná rychlost, opět přiblížila k 40km/h. Jo jedeme do posledního okruhu a pořád jsem tady se všemi, paráda už můžu klidně odpadnout a budu spokojený. Tak jdu zase na špic, kde se párkrát protočím, jsou tam snad všichni z BMC, chvílema vidím jen černorudě, je jich asi šest, jo kola mají krásné, když jedou po celé šíři silnice, můžu si je pěkně prohlédnout. Po pár špicích se jedu zase vytočit do balíku, kde se řadím hned za duo Zahrada, Dan z Lawi, kteří se mezi sebou určitě nebaví o počasí.... Ještě počkám až si to dořeší a hned jedu za Danem sondovat jak se domluvili, kde mi to rozjedou? Prý si mám jen říct... Tak ok, co takhle hned za zatáčkou v Hlavně? Ve sjezdu jsem tentokrát nějaký rychlý a do zatáčky najíždím na druhé figuře, hákuju opět Víťu Mužíka, teď jsou na čele dva superdomestici! V nájezdu na první brdek za Hlavnem jde na špic opět Malina za ním po chvíli vystartuje Robert Míl a ještě někdo, safra teď by to mohlo vyjít, zase jdu na špic a kotvím, bohužel neúspěšně, tentokrát si to BMC hlídá a jedou šrot až si kluky sjedou, v Tuřicích kde mi chyběl Johnny, který mohl přijít aspoň zafandit, jedeme zase v balíku, který od startu neztratil žádný korálek. Větrná magnetická rovinka za Tuřicemi se jedu zase ostře, super jede se, vše by bylo ok, ale jak to bývá, nemůže být vše stoprocentní. Nastává obyčejná až banální situace, proti nám jedu auto, které poslušně zastavuje na krajnici, kluci před námi zahlásí do balíku: AUTO!!! V našem místě jej mineme úplně v pohodě a bez problémů, ale najednou slyším ránu, jako z praku, je jasné co se stalo, jedeme skoro 50km/h otáčet se nechci a radí mi to i Zahrada, tak jen odhaduju, ale co vím jistě, muselo to bolet. Tempo se najednou dost uklidnilo, na chvíli jsem si přestal hlídat svou pozici a najednou jsem byl tak na čtyřicátém místě, safra to před posledními Kochánky není dobře. Ještě v Kochánkách se po levé krajnici dostávám do top 10, kde už jsou pěkně seřazení dle vzoru týmů jako je Sky všichni kluci z Lawi v pěkné lajně jako jejich poslední vláček jede Dan za kterým jede Jelínek z BMC. Je jasné, že v kopci to neujede, tady se už rozjíždí spurt. Poslední Kochánky se jedou v tempu, Malinu vidím těsně před sebou jak to těma stehniskama rozťáčí, ale moc si to neužívám, protože Víťovi Mužíkovi na šterku odskočilo zadní kolo, tím vykolejil Jonáše z BMC, který mi dal takovou vlnu, že jsem se už viděl v příkopu, jen díky tomu nahoře jsem to ustál a mohl pokračovat dál v lajně, která se vytvořila. O tempo se již stoprocentně stará Lawi, na hlavní se poprvé nezvolňuje, trochu se propadám. Když mě mine i raketák Venca Nežerka, říkám si jed' taky! Jenže po pravé straně, kde jel i Malina to nešlo, za prvé tam pěkně foukalo a byl jsem dost vlevo, vlevo zase bylo plno. Musel jsem si tedy zařvat a dopředu se proháčekovat pěkně, dvojičku po dvojičce, ale podařilo se v nájezdu na rovinku před Mečeříží jsem okolo desátého místa a moc se nejede, vyhlížím Malinu, že bych mu to rozjel. Při letném pohledu si raketáka všímám, jak je přilepený na zadní galusce Nežerky, tak to je fajn, ten mě nepotřebuje. Jedu až do mety 200m do cíle, kde se to všechno přede mnou zvedá, na Malinovi vidím jak jede těžce a vůbec netočí!!! Řvu na něj z plných plic: Malino, makej, jed'! Moc neposlouchá, tak mu to několikrát opakuju, jelikož dojel na druhém místě tak mě asi slyšel.... Zato já jsem nějak přestal sledovat co tam mám za převod a když jsem chtěl šlápnout nebyl jsem schopný zabrat, shazovat se mi 100m před cílem už nechtělo tak jsem to jen dotlačil, což mě stálo dobrých dvanáct pozic, zejména mě

mrzí, že mě na pásce dal ještě Milan Procházka, hold závodit se musí až do cíle a na kdyby se v tom našem sportu nehraje. Celkem vzato to byl super závod, tým Tomáše Vitáčka opět uspořádal závod, který je hodně nad průměrem závodů UAC, ať už to jsou čipy, zabezpečení na trati nebo doprovodný program. Mě se závod líbil moc, za hlavně jsem si díky pasivitě závodčáků pěkně zazávodil, potahal, pokecal, zasrandoval s ostatními a hlavně dojel v hlavním balíku až do cíle, mrzí mě jen průměr, který byl nakonec těsně pod hranicí 40km/h. Mé sedmé místo v kategorii bylo taky uspokojivé, takže ano, bylo to dobré.

JEDOMĚLICKÉ OKRUHY

Kolíkáč – Nuda v Jedomělicích

Pěkně natřískaná a watty nabitá jedomělická náves, ve vzduchu je cítit déšť, ale zatím je sucho. První magnet k hlavní silnici, tady se to porcovat ještě nebude, všichni jsou plni sil, snažím se, co nejbliže špice, nechci, aby mi to někde cuklo, další magnet na hlavní, první pokusy o úniky, Běleč a Doksy mám v silné paměti, i z nenápadného odskočení se může vyvinout rozhodující okamžik. Ale teď nás čeká ještě 70km a je tu opravdu min. 10 vyrovnaných borců, kteří si to nenechají líbit. Chvillemi mě balík vyplivne na špic, Kapr se tam snaží neustále něco vymyslet i Jirka Sekera a Sweep je hodně aktivní. Ale je to bez šance, tady se odjíždět nebude, balík má ohromnou sílu. Odbočujeme z hlavní a začíná mírně mrholit, no paráda, ten klikatý sjezd, to bude něco. Testuji adhezi svých plášťů, Míra Kakač to asi balí, ve sjezdu couvá ještě více jak já ... Uff přežil jsem to, ostrá pravá a kaše ve snad 100 metrové natažené lajně, silnice chvillemi pěkně nahazuje a blíží se jediný vážnější kopec ke hřbitovu k Jedomělicím. Teď se uvidí, jak na tom dnes jsem, jestli se podaří točit tempo nejlepších. A daří se, jede se bez nástupů, na horizontu se to sice trochu natáhne, ale jsem stále v Top10, Kapr přede mnou, Vítas, Sekera, Prokeš, Svobodín, Dix, safra to je společnost... Za Jedomělicemi nás dolítne dalších asi 15 lidí, takže hlavní silnice se stále jede v docela početné grupě, znovu pár pokusů o únik, ale je to bez šance, začínám teď spíše okupovat ocas grupy, už je to přehlednější a vypadá to tak, že ve stejném složení dojedeme do cílového kopce a tam se rozhodne. Naštěstí přestalo mrholit, ale sjezd je znovu pěkně poslintaný, jedu z nejvyšší opatrností, hlavně nepadnout. Po ostré pravé znovu sjížděcí lajna, sjezdařské kamikadze nakonec dojíždíme, před nájezdem do kopce Vítas defektí, Jirka Sekera zastavuje a nabízí mu svoje kolo, ale na horizontu kopce je s námi Jirka, uff ten si musel dávat... Znovu se mi kopec jel dobře, jen ta vrcholová lajna trochu zabořila, ale jsem tam. No a situace se opakuje, zase jsme se sjeli a pokračujeme asi ve 20-ti lidech. Začínáme sjíždět mlad'ochy, takže balík se pěkně promíchal, je to dost nepřehledné a navíc mi Kapr před sjezdem hlásí, musíme dopředu, Sweep to chce po sjezdu urvat a odjet. Super, do mokrého sjezdu se řítíme mezi prvními, ale po sjezdu jsem zase na ocase a zase se gumovat ve stíhací lajně. Předposlední kopec znovu držím hubu a krok a na rovině vlaju na konci grupy, dopadlo to podle předpokladů, poslední kopec rozhodne, no to bude vrchařský masakr ... Ve sjezdu ještě uvidíme nepěkný pohled na sanitku a na borce ve stabilizační poloze, ale pak se již plně můžeme soustředit na vytřepání nohou, vypít posledních zbytků z bidonu, docucnutí gelu a jde se na to. Čekám peklo hned od spodu, ale překvapivě se prosmýknu po pravé straně a je přede mnou jen stále se utahující kopec, zakončený zatáčkou. Ha, co abych to zkusil hned dole, napadá mě kacírská myšlenka, jdu do toho naplno, skvělý pocit táhnout ty střelce, určitě do mě zabodávají pohledy a v hlavě jim šrotuje, co když tento turista z vodáckého oddílu má více sil než my? Ale je to bláhová myšlenka, otáčím se, žádný náskok jsem si neutvořil, za mnou všechny ty zvířata pěkně vedle sebe a jejich krvelačné pohledy nevěstí nic dobrého. No samozřejmě to nemůžu vydržet, v zatáčce to jde přese mě, navíc mi do ramene najíždí Petr Dix, nevím, jestli omylem, ale trochu mě to rozhodilo ... Jsem v této situaci poprvé, safra zavřeli mě, síly jsou, ale nemůžu se hnout dopředu, musím trochu zvolnit a zkouším to objet zleva, ještě pocítuji zadní přítlak od „bratra“ Milana Sýkory,

ale nejde to, safra, on ten cíl je ještě hodně daleko ...V koridoru docela tlačení a nakonec až 11. místo, no bylo určitě navíc, ale zkušenosti z hromadných spurtů pramalé, snad bude ještě letos nějaká příležitost se více otrkat

Mirek – Pár řádek z grupeta :-)

UAC Jedoměřické okruhy- po uplynulém týdnu jsem to jel jen v rámci tréninku, nic jsem od toho nečekal. Včera jsem ani nevěřil, že to ujedu, jak jsem byl unavenější. 1.kolo-po startu hodně svižně, ale stoupání na Hvězdu přežívám v balíku celkem s přehledem. Na hlavní v klídku zašítej, ale do sjezdu najíždím mezi posledníma, tak se za Srbčič musím hodně snažit, abych se tam vrátil. Závěrečné stoupání mi ovšem ukazuje, jak se závodí a já se loučím. 2.kolo- Začíná pršet. Na Hvězdu jsme vyjeli asi ve čtyřech, kousek před námi pár lidí, takže na hlavní se celou dobu točíme, abychom je sjeli, nakonec jsme tam dojeli jenom dva. Trochu to bolelo. Ve sjezdu do Srbčič jako v prvním kole, zase vzadu, na mokru opatrně, skupina se dělí na poloviny a až pod cílový kopec to sjíždíme, zbytečné plýtvání silama. 3.kolo-je nás asi osm, ale na hlavní za Hvězdou jedu na třetím fleku, jenom slyším a cítím, jak mi zadní kolo někdo hobluje jeho předním, pak jen rány a zbytek skupiny se válí na asfaltu, takže pokračujeme ve třech. Po sjezdu do Srbčič nás má druhý balík startující 5 minut po nás, s nima až na cílový kopec, chvíli to vypadá, že by se s nima dalo jet, ale v nejprudším místě mi to trochu odjíždí, vypíná hlava, na chvíli normálně svěřuju nohy, pak to ještě zkouším, ale už je pozdě. 4.kolo- jedu na samotku, 100m přede mnou jeden, ale na toho kašlu a čekám, zda někdo nepřijede zezadu (spíš si myslím že ne, protože tam asi už nikdo není), až na odbočce na Srbeč přijíždí asi šest lidí. Ve sjezdu sanitka, někdo se tam asi ošklivě potloukl, nemám ani chuť pokračovat, blahořečím si, že ty sjezdy jezdím opatrně. 5.kolo-dva jsme nechali v kopci a pokračuju v pěti, před sjezdem na Srbeč už jen ve čtyřech a tak dojíždíme až pod cílový kopec. Moc si nevěřím, jedu tempo abych to nějak vyjel, ale nepatrně podjíždím, tak za to беру a kadenčně to točím co to jde, nahoře mám snad 150m náskok, ani je za sebou nevidím, docela jsem to nakonec vyjel slušně. 99,1km, čas 2:58:20, průměr 33,3km/h. Umístění hodně vzadu, od prvního jsme dostali minimálně 20 minut tipuju, ale jako trénink fajn, čekal jsem to horší.

KŘIVOKLÁTSKÉ PEKLO

Dreamer – Povedene zavodeni na Krivoklate

V SUACU se opět nic nejelo a tak jsem resil co o vikendu jet. Nabízel se UAC v Krivoklate, který jsem nikdy nejel. Jenže se jel v neděli a protože celý víkend bylo krásné počasí, nechtěl jsem se v sobotu valet doma. Takže sobota nakonec znamenala 5h s klukama z Plzně co jezdí Lopatu, Český Pohár, dali jsme Kvildu s kavickou a zákuskem, Srni, Prasily včetně kostek a nakonec Spicak, rychlých 150km průměrem 30. V neděli jsem tedy od sebe nic nečekal a chtěl pojmozt závod tréninkové. Do Roztok přijíždím autem přesně s 9h, jenže na Krivoklat je objížďka přes nějakou silnou stojku, takže u prezentace parkuju až někdy v 9:20. Jste jsem si autem aspoň projel sjezd Mesteckem, který jsem neznal. Registrace pro příchozí tradičně zdlouhá, takže na kolo se dostávám nějak v 9:45. Rozjíždím se asi 3minuty před startem do kopce po startu a pak se už radím na startu do první, druhé lajny. No uvidíme, musím spolehat že bude stačit ten těžký trénink ze včera, abych vydržel aspoň kolo s celem. Start a jedeme, že začátku nijak výrazně, přesto se po vyjetí z lesa na mírně nakloněné rovině balík trhá, protože někdo u nás zabrzdí a ti vzadu se smotají. Celé první kolo tak jede tak 40 lidí. Před sjezdem do Mestecka jdu víc dopředu a dole se tak sice propadam ale porad v balíku. První kostky nahoru se jede a protože porad nevím jak mi to pojede tak nemám konkrétní cíl koho hakovat a koho ne, což je blbý, protože se to v kopci dost dělí na skupinky a záhy se celní balík redukuje na nějakých 25 lidí, takže tam by byla škoda nebyť. No bohužel jsem první komu balík ujíždí

po projeti kostek a pokračování kopce, nicméně se mackam na max a spis jen silou vule se tam dotahuju! Honzise už nevidím takže tomu to asi ujelo, je tu se mnou Jirka Baier ze Suacu, kterého se snažím držet, protože vím že jezdí podobně jako já. Druhy sjezd do Mestecka jedu ze spice, ale v te první prudké zatáčce jede auto, takže se to celé zbrzdí a dole je to pěkně potrhane, ale opět jsem v balíku. Druhé kostky už jsou mi ale osudné, neakceptuji tempo vedoucí skupiny neboli nemám na to a odpadam :) Hodně se to dělí takže se nahore dáváme dohromady na cca 7 lidí, jsou tu oba Jelinkové, někdo z Lawi ještě, celni balík má tak 10-12 lidí ale už je nesjedeme. Před Mesteckem sjedeme ještě dalších pár lidí takže jsme docela grupa, vlastně první balík po těch TOP. Třetí sjezd do Mestecka a smutná věc, někdo na nás křičí brzďte no a pak už jen vidíme jak tam někdo leží u něj auto snad už i sanitka. Razem aspoň mě přechází chuť do zavodění, zbytek kopce se jede volně, co dodat, pro tohle asi nikdo z nás na závody nejezdí. Třetí kostky se naše grupa opět docela dělí, všech sil se držím Jirky Baiera, pár lidí nám ujelo, pár lidí zůstalo za námi. Nahore se sjedeme s Jelinkem ze Slavie a strídáme pěkně, za námi je taky dvojčeka nebo trojčeka. Ac strídáme a před sjezdem do Mestecka nikoho za sebou nevidíme, po sjezdu (který jsme sice jeli opatrně ale turisticky taky ne) jsou za námi, no zajímavě :) A jsou tu poslední kostky, nohy už jsou docela citit, jedu ale co to jde, nechci být poslední ze skupiny. To se mi povede ale zase mi jeden skočil těsně na pasce to nemám rád! :) Pocasi vyslo naramně, trat je to hodně pěkná, ten sjezd nakonec ani nebyl tak hrozný, ale ta nehoda to samozřejmě zkažila. S výkonem jsem spokojený, nečekal jsem že po 150ti v sobotu takhle dokážu zajet.

Kolíkáč – Pocitově bylo navíc ...

Poslední dobou trochu flákám tukový výpal a tak jsem si řekl, že neděli spojím příjemné s užitečným, a navíc ta předpověď po deštivých dnech zněla úžasně, no prostě ráno vstanu, projedu se nedělní liduprázdnou Prahou, dokodrcám to na Křivoklát a pěkných 60km na rozjetí bude v kapse. Pak si švihnu závod, naštěstí to máme my veteráni jen 60km, no a pak je nutné vytočit nohy zase domů. Překvapivě mě kontaktuje HonzaB, že by jel se mnou, no paráda, aspoň někdo na pokec, navíc ho zkusím dolomit do oranžistů, ať má Léna konečně parťáka, když tak skvěle jezdí. Od 6:45 h. v sedle si užíváme tu nádheru, výhled na hrad, Jiráskův most a po Plzeňské stoupáme na Zličín. V Hájku již nervózní Diablo, motáme nohama a kecáme, v Bělči zastavuje autem obětavý Vitas s manželkou a berou nám baňůžky, no to je servis, díky! Přes Sýkořice dolů. Vzpomínám na Klikáče, safra za chvíli tu jsou a sezóna v čudu. A ze Zbečna pěkně hybaj hore, slušný kopec, ten by si taky nějaký "pretek" zasloužil. Prezентujeme se, pokec s ostatními a jde se na to. První kopec se jede s rozvahou, propracovávám se dopředu, abych případně zachytil první útoky za horizontem, i když je pár snah, vše je zažehnáno, ani moc lidí neodpadlo a po rovině se tedy řítí megagroup. Tak teď jen nepodělat sjezd do Městečka, zase se nacpat dopředu, a jet pěkně v lajně za ostatními, i když tady ještě zezadu párkrát proletí neřízená střela, po sjezdu jsem stále pevně zabudován blízko čela. A první kostky jsou tu, Míra Kakač, excelentní vrchař, nasazuje tempo, které není nikdo ochoten akceptovat a pomalu nám odjíždí ... No na toto tedy nemám, držím se zuby nehty v Top10, ale naštěstí to není pro mě úplný šrot, síly stále ještě jsou. Tak tady se to už nadělilo, nahore nás není více jak 15 kousků, Míru jsme sjeli a docela se parkuje, užívám si skvělé společnosti, o které jsem v zimě snil, Vitas, Svobodin, Petr Dix, Jirka Sekera, Míra Kakač, Martin Čurda, Jirka Nosek ty wogo co více chceš? No zkusit to v závěru, nechat tam vše a třeba to klapne na pódium, anebo že by se odjelo jako v Bělči? Pár pokusů tu je, ale silná grupa vše sjede a navíc před sjezdem do Městečka nás zezadu dolítne parta, kterou jsme nechali na Křivoklátě. A situace se opakuje, sjezd jsme zvládli a kočičí hlavy nám zase vtloukají klíny do hlavy. Teď ale tvrdí muziku společně s Mírou i Jirka Nosek, který ukazuje svoji sílu. A mě už se nejede úplně zlehka, na prémii, kde mohutně fandí Diablo, díky!, jsem jen taktak, teď se srovnat ve sjezdu a ještě je tu ten magnet v lese, sjíždíme grupu mladých, kde je Mírek Zbuzek a HonzaB, minulé okruhy vždy pěkně na hrubo, ani teď se shazovat nebude, ale já si vzadu pěkně hážu španěla až do drátů, jen to cinká, musím zpomalit a lehounce vrátit řetěz kam patří, uff podařilo se, ale díra

naskočila, jen slyším povzbudivý ryk Mirka "Kolíku zaber!", jo nenech si to ujet! Jsem tam, naštěstí, ale bolelo to až moc, teď už se začínám trápit i na rovině, navíc Vitas velí ke kolotoči, zezadu již nesmí nikdo přilítnout, Svobodin si vystoupil pryč s defektem. Nad Městečkem se vznáší vrtulník, neklamně to znamená něčeho vážného no do háje ... Sjíždíme dolů, policajti, kolona aut, sanitky, to nedopadlo dobře, proplétáme se kolonou a už se vidím v cíli, chuť na závodění mě nějak rychle přešla. Jedeme všichni hodně posmutněle, z bidonů jen tryskají oživovací drinky přímo na rozpálený asfalt, je potřeba si teď odlehčit co nejvíce, já si pod kostkami rozepínám úplně dres, teplota se již vyšplhala k tropickým hodnotám a očekávám křeče. Bohužel si najíždím zezadu grupy, ty wogo, vždyť se jede do cíle, jedeš závod, Kolíku prober se. Nafackovat bych potřeboval, nejlepší vrchaři hodně rychle odjeli, já bojuji s Martinem Čurdou, Láďou Novotným, Tomášem Papežem o veteránských Top10. Vitas kousek přede mnou, ještě to zkusím, ale již není dostatek sil, prostě jsi dnes ten závěr zase nezvládl, jo kdyby tam nebyl ten vrtulník, kdyby nebyl řetěz v drátech, jo kdyby ... jo na kdyby se nehraje kámo, pocitově bylo navíc, ale reálně musíš být spokojen, navíc prostě zatím nemáš... Match za námi, dát se do kupy a s větrem si to došňerovat domů, HonzaB je příjemný parták, snad se ho podaří dolomit k podepsání orange smlouvy, byl by velkou posilou, cestu si ještě opepříme Točnou a doma se na mě směje bez pár metrů 200 kilometrů. No co více si přát při červnové neděli? Rampe těším se na Tebe jako nikdy!

STRADA ZDEJCINA – STRZ

Honzis – nej závod UACu!

Tohle byl majstrštyk, prostě něco pro opravdové fajšmekry a příznivce sebetryznění D!ablo připravil nádhernou, přímo brutální trasu kde nechybělo nic. Sice občas chyběl asfalt, ale co bychom pro zmrtvení se neudělali, že jo Mohl jsem litovat, že nejsem na Rampušákově, ale 1800výchkových metrů na "bájně" Zdejcíně to vynahradilo. Účast komorní, ale o to více si každý užil toho krásného koncertu klasické cyklistiky v podobě ševelení větru, vzdechů soupeřů při jízdě na kašpara nebo občasných nadávek, to když vysoké ráfky zvonily až moc. Opojný pocit když se zvedne Nežerka, ten kluk je fakt liga. Naštěstí zbytek startovního pole reálně usoudil, že druhá liga taky liga a nechal Néžu dvě a půl hodinky kroužit \ až si dokroužil pro vítězství ... My si tak stoupáme z Berouna, první zahřátí stehen, Malina propagačně ujíždí, páč neví co s energií. Bohužel jeho soustava přesmykače a klik neudržela řetěz na tom správném místě (malé place) a tím skončil Malinův únik. Hoch se tedy svezl s námi část okruhu, aby si na Zdejcíně zase "vodjel". Postavička v oranžovém nebyla daleko, ale v mé hlavě bylo prostě do cíle daleko a tudíž jsem první rundu protl sice jako třetí, ale "pouze" v grupě s Bonzem, Přemou Kuchařem a spol. Nečekal bych, že si v osmi lidech užijeme zbylé okruhy. Každý se tak bál odpadnout, až se radši poblil, ale zůstal viset. Mohl jsem si občas propagačně odjet, mohl jsem si dovolit bejt ve sjezdu totální lůzr, mohl jsem se kochat v kopci pohledem na natažené držky soupeřů, mohl jsem projíždět šotolinovou strádu čtyřicítkou, skákat retardéry, popíjet moučkový cukr z bidonů - no prostě krásné to bylo. Poslední runda, jde o bronz v UACu! I tu předposlední Zdejcínu uviseli silou vůle všichni, můj bolestivý pokus na velkou nad Nižborem taky, ani úprk pod Zdejcínu co předvedl Somr nestačil ... Osm poblitých tak najelo do velkého finále. Najíždím to rozumně, příchodního za chvíli dotáhnu, jenže Milan Miller má nějak pošetráno a nastupuje fest. Chvíli trvá, než na 39/21 přitvrdím muziku, jenže už je pozdě. Výškové metry nejsou zadarmo, stehna pálí, poslední zatáčka, nahodit velkou, ale i 30km/h je v závěru málo a jsem o 6 vteřin čtvrtý. Možná škoda, ale bronz v Áčku hřeje i tak. V cíli už odpočatý Néža a hrdina Malina. Tím největším hrdinou je ale Léňa. Dojede, hodí kolo na zem a lehne si do škarpy. Co říci na závěr? Nádherné, prostě něco pro opravdové tvrdáky!

Premek Kuchar

Můj třetí letošní závod se odehrával opět na Berounsku jako týden před tím „Křivoklátské peklo“. Je to první ročník a jen zírám, jak mohli pořadatelé prosadit závod zde na jiho-západ od Prahy. No asi mu pomohlo, že je okruhový a některé úseky vyloženě po šotolinových cestách, kde asi nikdo dlouho nejel. Celkem na nás čeká 84km, 5 okruhů a téměř 1800 nastoupaných metrů. Opět do závodu vstupuju s obavami o koleno, které mi stále nedovoluje trénovat sílu v kopcích, tak jak bych si představoval. Při přihlášení se sejdu s Radimem a Michalem, přeparkujeme auto a rozjedeme se cestou na start. Jsme tu tři sokolíci. Konkurence je zde na UAC dost malá a tak mě mrzí dvojnásob, že letos nemám víc najeto. Po startu vyjíždíme a kupodivu se mi jede výborně, odjíždí sice Nežerka, ale ten je o třídu jinde a tak ho ani nikdo nepronásleduje. Já se sice cítím dobře, ale nemám najeto –očekávám v průběhu závodu postupné vadnutí a za ním se nevydávám. Na kaši z loňského „Sázaváku“ letos nemám. A tak se usazuji ve skupině asi 15 lidí, kde v kopcích výborně tahá Honza Herda. Ještě nám během prvního kola odjíždí Malina, ale opět sám. První dvě kola byla OK a dokonce se účastním drobných nástupů a redukci v cílovém kopci, ve kterém se cítím výborně. Dokonce mi nevádí ani sluníčko ve stoupání. Jsem rád, že jsem se trochu od minulého závodu posunul. Třetí a čtvrtý okruh jsem pasivní a zejména v táhlém kopci před Nižborem mám problémy. Proti cílovému je málo prudký. V pátém kole v tomto místě sotva visím, ale jsem tam a tak jsem zvědav co tam zbylo na cílový kopec. Zde bohužel odjíždí Milan Miler se dvěma příchozíma a já se vydávám za nimi. Docela to jede, bohužel ve vesnici se ke mně začíná blížit jeden B-čkař a nakonec získává i drobný náskok. Zprvu jsem spokojen i s třetím místem, ale pak ho ještě zkouším po nájezdu na cílovou rovinku (300m kopec se lehce zmírní) sjet. Dávám velkou, ale nakonec už to nešlo o pár sekund. Kluci dojeli chvíli po mně a měli toho plné nohy ... Určitě jsem tak brzo na UACu pódium nečekal o to víc to potěší a nadchne do dalšího procesu. Taky jsem rád, že náš oddíl má první medaili v této sezóně v dospělé kategorii v hlavním závodě a doufám, že jen u ní nezůstane.

Radim – Strada Zdejcina

Jo jo byl to docela masakr, aneb 1800 m vysokých na 83 km hovoří celkem jasné, nicméně nakonec se mi to celkem líbilo a nebyť misty úseky s hrozným až silným povrchem, byl by to pro mě možná ideální závod. A to před týdnem po cvičném projetí trasy jsem na místě sám sobě a hlavně Kultikovi přísahal, že tohle rozhodně nepojedu. Ale nakonec to zase nebylo tak zlé, diram se jakžtakž dalo vyhnout a po prvním dvou kolech už měl člověk ideální stopu celkem najetou, takže i špatné úseky s dirami a bez asfaltu se nakonec nějak daly. A kopce se mi postupem doby jely čím dál tím líp nebo možná stejně, ale souperum se jely evidentně čím dál tím hur, takže psychicky to bylo dobré. Škoda jen, že jsem se nedokázal více vytrapat v nájezdovém kopci z Berouna na Zdejcínu, kde mi to ujelo, ačkoli jsem neměl tepy úplně na maximum (jen 188), ale tam hrála roli psychika, resp. porad jsem si pod vlivem zážitku z projetí trasy před týdnem říkal: hlavně tady v tom prvním kopci neblbni, zahltis svaly a pak tu postupně vykonové zemřes, což se některým jiným jezdčům evidentně i stalo. Takže možná dobře, že jsme s Michalem včas rozpoznali tohle nebezpečí a jako druhy a třetí v pořadí si rychle vystoupili. Ale pak jsem ještě dost lidí předjel, takže pocitově palec nahoru. :-) P.S. Hlavně to přiste chce se před startem poradně vymocit, at pak člověk v prvním kole jako ja zbytečně necoura!

DOBROVICKÉ OKRUHY

Bobek – Dobrovické okruhy

Vyšel mi čas, tak jsem si vyjel na mistrák. Časovku jsem z rodinných důvodů odložil, ale v týdnu jsem dbal na řádnou (út 100 na Sázavě, st 170 do Jičína, čt totálně vylízanej do morku kosti). Zbývalo jen zregenerovat a provést sobotní ranní nastartování organismu před nedělí. Nedělní ranní mísa je plná předzávodního stresu, ale nakonec to zvládám :o). Vyrážím kolmo sám, jelikož Kapřík už bude mít po

šichtě až já dorazím na místo akce. Co sem ale nečekal je, že tam nebude žádná šlapka z mé kategorie. Pouze Malinka s Malinkovou :o) tak radši nechci moc rušit nedělní láskyplný dýchánek a uchyluji se k „masérkému busu“ stáje BMC kde se mi dostává maximální péče :o); čekačka na start přibližně 1,5 je zdlouhavá, ale v dobré společnosti to dobře ubíhá. 20min před startem začíná lejt, heh...Naštěstí to „přešlo“ a je čas na úvodní zahřátí před dalším slejvákem. První kopec pavé v pohodě, na úvod se jede rozumě, začíná lejt, ale to mi nevadí, zatáčky se projíždí víc než rozumě - to oceňuji. Panuje mrtvolné ticho - občas to někdo zkusí, ale pocitově mi to přijde jako bych jel za mašinkou týmu SKY, tak zkusím jestli by nám někdo něco veselého neřekl. Pouze od Authorů se dozvídáme, že je to naposled co jsme tady :o) Trochu mám obavy z „Mceláku“, ale jsem překvapen jak elegantně jsem to zvládl, Ludřkovi tu maloučko spadnul řetěz, tak jsem ho drobet popostrčil, aby nemusel slejzat z kozy než jí domluví. Říkám si že to snad ani nejsem já, před druhým kolem se to docela začíná rozjíždět, tak si pod kopcem v klídku dávám kašpárka, abych neopotřebovával velké pastorky, už to ale pěkně bolelo, vzadu bylo dostatek materiálu, tak jsem nemusel tak dřít a na horizontu jsem se nechal převézt, jede se ale dál pěkným kvapíkem (někdo mi říkal, že druhé kolo jsme proletěli průměrem 45) a neustále si tak nějak dávám. Další slejváček pěkně chladí spodní bicáky což mi vyhovuje, neustále doplňuji energii, v podobě osvědčených houstiček z Praděda, a bonbónků proti myšákům křečičkům, vše dostatečně dle Kaprových rad prolevám - již v půlce druhého kola vyschnul první bidon, někde tady myslím, že sjíždíme Radka Šuvadů z A. Opět pod Mcelákem kde nevím z čeho si budu nastupovat, ale s kašpárkem držíme pozici dupem jak králici a je to tam vážení přátelé, ANO! V balíku se nejede od začátku druhého, jen dlouhá nudle, terezíny, drezíny... a tak před třetím kolem v Dobrovicích začínám mít obavy, ale říkám si že to s kašpárkem naposled dáme, až k pavé to tak nějak jde, na pavé ale bicáky vadnou jak - nechtějte to ani slyšet, bojím se zvednout, aby mě pavé neodhodily do škarpy, poněvadž to opravdu skáče jak na klokanovi, na rovince za 90° pravou začala ale hádka: levá noha s pravou že chtějí kašpárka, já zas velkou, tak si ji tam dej ty jeden, tak sem ji tam teda šoup a kašpárek hned volá, neblbni pod' do mě, velkou neroztočíš, no hádali jsme se tam po zbytek kopce, až z toho byla 200m sekera jak hrom, ble....Kouknu za sebe že bych si to do cíle s někým v klidu dojel a tam nikdo. Jen motorka a štrůdl aut. Říkám si jak si tam ze mě dělaj na tý motorce s kamerou prdelky, jestli to sjedu či ne, stále mě nepředjížděj, tak to tak nějak balím. Tatík kouká na příměj přenos... - to bude ostuda, nu což... endorfíny došly, kyselina z uší dostříkala, nezbývalo než utřít slzu, udělat lodní uzel na střevech, zaháknout drápy, zakousnout rohy, vypnout mozek, pošimrat kozu na prdeli, rozdupat králiky na 1000prc výkon: pravá, levá, eso v protisměru, na todle vám z vejšky seamámje. A hned po kiláku na stopce s odbočkou do leva :o))) No prostě krása! Nabuzen se řadím co nejvíc do předu, ale jelikož mi došlo palivo, zajíždím dozadu k BMC vypůjčit si nějaký prostředek na osvěžení, díky Tomas, Jelikož jsem se ale v druhém nedostatečně občerstvoval, a na úvod třetího maloučko přidusil králičí družstvo, začali pro změnu škemrat myšáci. Že by sis se mnou rádi promluvíli, jasně jsem jim řekl že dnes nemám čas na hovadiny a makal dál. Zahnal jsem je veselým rozhovorem s Živňousem z Kooperativy což mě navíc povzbudilo před poslední detoxikací ve Mcelích, které jsme s kašpárkem tím malým rošťákem proletěli ani nevím jak. Pak už jen nadávky, strkačky, taky nějaký padačky, a hurá šedesátkou do Dobrovic kde se špatně zahakuji a dostávám se 500m před cílem díky maximálnímu terezínu kamsi daleko za konec balíku. Jak říká můj chlapeček když mu upadne valník za traktůrkem: Táto, hák... blbe :o) V podstatě to byl závod o BMC versus Author. Léno ty tahoune jeden moc si mi tam chyběl...

KOLEM POSÁZAVÍ

Kolíkáč – Nejlepší trénink je závod

S očekáváním velkého průšvihů jsem se stavěl na náves Chocerad, 14 dní bez kola, ale trenér staříků jasně přikázal, nejlepší trénink je závod, a tak se nedalo nic dělat. Při rozjetí na Komorní Hrádek mám nohy, jako by vůbec nebyly moje, bolí jako čert, odvyklé od pohybu, který od nich během příštích 3 hodin očekávám. To s nimi nedám ani Ondřejov, kopec, který jsem již jel tolikrát a vím, jak dokáže bolet. Start, hůů, nechápu, ale nohy jedou úplně samy a dokáží držet tempo špice. No to snad není možný, místa, kde se v Kolodějích jede 18km/h. teď letíme přes 20km/h. a nedělá mi to žádný problém. Dnes je nabit, ani mě nenapadá nikdo, kdo by chyběl, dokonce je tu s námi i starý známý Miloš Krejčí, ale jede jen tréninkově bez čísla. Ondřejov je tu, trochu zmatků před zúžením v důsledku opravy kanalizace, ale jsem s nimi, mydlíme to díra nedíra a houpeme se směr krásný sjezd přes Habr. Třemblaty jsou taky tankodrom, ráfky jen zvoní. Chvilková špice a pak se již soustředit na úzký sjezd, je nás hodně přes 30, Sýkorka se ptá, jestli se o ni brácha bude starat. Sjezd za námi, chvílemi hodně natěsno, ale naštěstí žádná kolize, užíváme si údolí pod Hradec. Paráda, spolehlivě držím tempo borců okolo a užívám si i nadále jízdu na dohled zaváděcího auta. Ale kopce nekončí, ten na Střímělice moc v oblíbenosti nemám, ale dnes není vyhnutí. Ve vesnici naskakuje menší díra, ale naštěstí se za horizontem nejede a tak se to znovu spojuje, Ondřejov a jeho kostky a při pohledu zpět, zjišťuji, že jsme trochu prořídli, ale 20 hlav je tu stále. Před Třemblaty ve škarpe defektíci Marek David a i další okruh se nese ve stejném duchu jako ten předešlý, jen na Střímělice začínáme sjíždět mlad'ochy a poznávám Mirka Zbuzka a Radima Skálu. Snaží se přisát, ale po chvíli to vzdávají, ale skvěle zafandí, když mi zase naskakuje obligátní díra, díky! Zase jsem to přežil, ale nohy se už začínají ozývat, 2 hodiny jsou za námi a křeče cítím ve vzduchu. Bidony málem na dně, prosím Kapra o pár hltů, leje do mě nějaký energo drink z plechovky, díky kamaráde! V údolí mu ještě vysosnu kus bidonu, ale vše nazmar, poslední Hradec se jede hned od spodu podlaha a na to již můj organismus nedokáže reagovat, silné cukání ve stehně mě nutí jen tiše zamávat. Ale dnes ani nejsem našťvaný, tak nějak jsem to čekal, jsem rád, že jsem si mohl přes 2 hodiny užívat jízdu mezi nejlepšími střelci. Teď to jen dotočit se ctí a hlavně, aby zezadu někdo nepřilítl. Jo bude to dobré, snesitelné tempo do kterého jsem se přepnul rozehnal křeče a dokonce ještě před cílem sjíždím juniora z našeho balíku a jednoho borce a pak sladkým bonbónkem je hodně okoralý Ruda Kadlec z KPO z 1.balíku. Jak psal Léňa před rokem z Rampa, cyklistika je spravedlivá, jak z toho trochu vypadneš, hned Ti to vrátí... PS A nakonec velké poděkování Kolbabákům za tento bezva match!

Radim – Závodění na domácí trati

V sobotu 4.8. jsem se vypravil na další z hromadřáků seriálu UAC s poetickým názvem Kolem Posázaví, který byl speciálně pro mě zajímavý tím, že se jel v mém tréninkovém prostoru a dokonce i přímo naší vsi. Na začátku nedávné historie tohoto závodu se jednalo o moc hezkou trať až na Český Šternberk s několika dlouhými kopci od Sázavy, ale v posledních dvou ročnících po obecně známých potížích ze strany příslušných míst Policie ČR se trať zredukovala na kolečko mezi obcemi Ondřejov-Třemblat-Struhařov-Jevany-Hradec-Stříbrná Skalice-Hradové Střímelice-Ondřejov se startem dole u řeky v Choceradech a cílem nahoře na ondřejovské hvězdárně (celkové převýšení je cca 1800 m). Předchozích dvou ročníků jsem se nezúčastnil kvůli nepříznivému počasí, ale tentokrát bylo hezky a nebylo se tak už na co vymlouvat. Ačkoli byly stále prázdniny, sešla se na startu velice ostrá konkurence a naopak zadní voj prakticky chyběl, takže bylo zřejmé, že mě čeká pravděpodobně opět boj na konci startovního pole. Mým cílem tak bylo udržet se alespoň v nějaké solidní skupině a kvalitně potrénovat na následující dlouhý Krušnoton, který se jede příští týden. V místě prezentace v Ondřejově jsem se sešel s Přemkem (nikdo jiný ze sokolů nedorazil, škoda) a společně s několika dalšími jsme se pak volně přesunuli do Chocerad na místo startu, kde jsme trochu probírali, co je

nového a taky trochu trať. Říkal jsem, že je zajímavé, že ze všech těch krásných kopců všude tady v okolí se jedou zrovna ty dva, které se mi vůbec nelíbí a kterým se v tréninku spíše systematicky vyhýbám. V tom menším z Hradce je totiž dost špatný povrch a ten hlavní na Hradové Střimelice je tak trochu divně rozdělený jedním údolím, na mostek je tam ne moc přehledné esíčko a navíc v Ondřejově končí hodně nepříjemnými kostkami letos ještě vylepšenými o to, že v obci se dodělává kanalizace, takže profil je tam místy zúžený a kostky pokryté prachem. Prostě takový bonus. A jako úplná perlička pak byl letos průjezd obcí Třemblat, kde také dělali kanalizaci a jako vzpomínku na tuto dobu tam dělníci nechali několik asfaltem nezadělaných příčných rýh, navíc velmi nekvalitně zasypaných a ztuhnutých, tedy vesměs propadlých o několik cm. Skoro se dá říci, že téměř každá silnice v okolí by byla lepší, ale na druhou stranu trochu to vyvažoval krásný úsek po nové asfaltce lesem mezi Struhařovem a Jevany. Ale zase tak moc dopodrobna jsme to probrat ani nestihli, protože přesně v 10:40 se rozjela pořadatelská Škoda Fabia a bylo odstartováno. Začíná se od řeky do asi 4 km kopce a jak se dalo očekávat, tak i pěkně zostra. Již ve druhé zatáčce po startu chytám díru, a to mi přitom Zahrada před startem říkal, ať prý se nebojím, že první kopec se pojede volně. Tak se sice nebojím a držím rychlost stále tak nějak nad 20 km/h (a tepy nad 190 bmp), ale na první balík je to krutě málo. Ti tam jedou víc a skoro se mi i zdá, že neustále zrychlují. No nic, nechávám se eliminovat a při tom pozoruji, jak to eliminuje i řadu dalších přede mnou a koukám se, koho bych tak zahákoval. Dlouho nějak nevidím nikoho známého, ale pak mě zezadu dojede Mirek Zbuzek (66, CK Záluží), což je pro mě to pravé, tak se za něj zavěšuji a strojovým tempem začínáme dojíždět ty před námi, kteří se povětšinou také přidávají. Před horizontem dojíždíme i za jiných okolností o třídu lepšího, leč momentálně odpadlého Míru Beránka (22, VARTA TJ Sokol Králův Dvůr). První seznámení s Ondřejovskými kostkami v závodním tempu zvládám celkem úspěšně a pak už kopec nekopec stále na velkou placku pokračujeme až do Struhařova, kde si užívám podpory rodičů stojících u odbočky na Jevany. Je nás tu ve skupině asi jedenáct lidí, což by mělo být zárukou dobrého tempa, ale není to až tak úplně pravda. Špice občas nejsou moc rovnoměrné, jezdci na prvních místech se až příliš často zvýšením tempa odtrhávají od zbytku skupiny, tvoří se díry a v kopcích se to taky tak různě trhá a na horizontech zase sjíždí a následně parkuje. Nicméně nemám moc sílu to řešit, neboť zejména v prvním kole mám co dělat, abych tam po kopci vždy byl. Naštěstí jsem si byl trať včera projet, tak vím přesně, kde mě co čeká, a občas je tahle znalost výhoda (vědět, kde je lepší jet třeba po prostředku, kde se nemusí brzdit, kudy nejlépe protancovat kostkami a záplatami ve Stříbrné Skalici apod.). V hlavním kopci dojíždíme před Hradovými Střimelicemi v prvním kole Radka Procházku (9, CK Královice Atombike), volám na něj, ať se připojí, ale že prý na to dneska už se*e. Za vesnicí pak dojíždíme dalšího z jezdců, kteří by se normálně měli pohybovat daleko před námi, a sice Honzu Herdu (65, Žádný tým). Ten zase říká, že má problémy s řazením, dres s číslem má sundaný a omotaný okolo řidítek na důkaz toho, že opravdu končí. Přesto nám ještě v kopci do Ondřejova táhne špic, na což se ale dívám dost zezadu, takže ani nevím přesně, kde se odpojil (protože pak už tam s námi nebyl). Do druhého kola tak najíždím stále ve své skupině, což se ale nedá říci o všech, protože nyní nás je již jen devět. Dalšího jezdce, a je to Marek David (427, Agro Kolín), pak ztrácíme hned v následujícím sjezdu, ozve se mu rána ze zadního kola a zlověstný zvuk prasklého drátu chrastícího ve výpletu všechny okolo dost vyděsí. Ale dopadá to dobře, jezdec stačí bezpečně zastavit u krajnice, nicméně do stavu naší skupiny si můžeme zapsat číslici mínus jeden. Druhé kolo už je o dost rovnoměrnější, v kopcích trochu zlobí akorát Beránek a Löbl ml. (165, Nalžovky on ROAD), ale jinak jsem stále tam. Ovšem nedá se říci, že bych se nějak flákal, tepy v každém kopci úspěšně atakují hranici 190 bmp, takže je jasné, že si docela dávám. Kousek před Hradovými Střimelicemi nás dojíždí první skupina staršího balíku, je jich odhadem tak 15 až 20 a jedou moc hezky. Na konci plápolá předseda CK Vinohradské šlapky Kolíkáč, kterého hecují slovy Kolíku hobluj! a zavěšuji se za něj. Přece jen ještě loni, než se z něj stal stařík (samozřejmě jen věkově podle kategorie UAC), tak jsme dost závodů odjezdili i spolu, ale vydržím to tak s bídou 200 m a musím si zase vystoupit. Čert aby spral tyhle

nadupaný dědky!, říkám si v duchu. Jinak tohle dojetí starším balíkem samozřejmě docela zamíchalo kartami v naší skupině, Beránek s Löblem se vezou dál s nimi, naopak dva zaostali v dálce za námi a se mnou tu zůstali Eger (158, AB Cycling) a Martin Šmatlák (426) a navíc kousek před námi si vystupuje i Míra Zbuzek, takže dál do Ondřejova pokračujeme aspoň ve čtveřici. A takhle nám to vydrží prakticky celé poslední kolo, ve kterém si potáhnu nahoru celou Kobylu i následný sjezd do Jevan, který mám najetý opravdu dobře a v malé skupině na čelní pozici si mohu dovolit i prakticky nebrzdit a jet, co to dá, nicméně dole na hrázi rybníka jsme všichni téměř pohromadě. Trochu nám to kazí přibrzdění dvou aut na hrázi kvůli míjení, kdy já a Eger to projedeme ještě mezi a Mírek se Šmatlákem si radši přibrzdí a zůstanou trochu zpět, tak ale samozřejmě po odbočce na Hradec, když zjistíme, že jsme jen dva, tak na ně čekáme a po chvíli pokračujeme zase ve čtyřech. A to nám vydrží i přes ten menší hradecký kopec a už nás čeká jen velké finále. Hned na úpatí hlavního kopce neakceptuje nastolené tempo Šmatlák a pokračujeme tak pouze ve třech, přičemž tempo tu určuje jednoznačně Mírek, zatímco mě s Egerem se postupně pěkně natahují držky. Tempo je to řekl bych selektivní a to zejména s účinkem na mě. Několikrát mi naskočí díra, horko těžko si ji sjedu a hned tam mám další a tak stále dokola, zatímco ty dva vypadají, že mají sil ještě na rozdávání. Ve vesnici mi to naskakuje na nějakých 15 až 20 metrů, ale v mezisjezdu se ještě dotahují. Je to však bohužel dnes naposledy. Před Ondřejovem odjíždí pro mě trochu překvapivě Eger Mirkovi (předtím se mi zdálo, že rozložení sil je spíš opačné) a na to už se koukám opět s odstupem. Cíl je až nahoře u hvězdárny, což obnáší jedny další obzvlášť nepříjemné kostky navíc. Zprvu se mi zdá, že bych se mohl na Mirka i dotáhnout, ale opak je pravdou, naopak on se těsně před cílem dotahuje zpět na Egera a ve spurtu jej dokonce těsně poráží. Já pak protínám cílovou pásku s odstupem nějakých 300 m za nimi v čase 2:57:28 h (průměr 32,12 km/h, AVG HRT=173, MAX HRT=192), což dnes stačí na celkové 48. místo (v kat. B 29.) z celkem 56 (a to jsem měl v cíli z předvedeného výkonu docela dobrý pocit, ale ten pohled do výsledkovky je pak holt někdy hodně trpký). Nicméně jako trénink na Krušnoton myslím rozhodně dobrý. Na závěr ještě telegraficky dodám, že absolutním vítězem se stal tak trochu již tradičně Václav Nežerka v čase 2:32:40 (průměr 37,34 km/h!), Přemek skončil 25. (v kat. B 13.) v čase 2:39:59 h (průměr 36,53 km/h) a v naší kategorii B (30 až 39let) zvítězil Libor Janoušek v čase 2:32:41 h. Za mě docela hezký závod, i když kdyby bylo po mém, tak bych vypustil kopec z Hradce a místo toho bych to otočil přes Kostelní Střimelice přímo do Ondřejova. Zmizely by tak rázem dvoje kostky a výškové metry a distanci bych dohonil odbočkou v Třeblatu (těsně před tím šíleným úsekem s propadenými překopy) na Myšlín a Mnichovice. Celková délka i převýšení okruhu by tak zůstaly zhruba podobné, ale jelo by se stále po excelentních silnicích. Tak třeba si z toho pořadatelé do budoucna něco vezmou. Jinak ovšem samozřejmě díky i za tento závod, stále můžeme být rádi, že to pro nás někdo dělá a tu zálibu zmrtnvit se občas na kole prakticky do bezvědomí nám dopřeje.

ČASOVKA DO VRCHU ŘEVNICE

Léňa – Jen tak si dát osobák

Ani nevím proč jsem do Řevnic přijel. Priority mého života se nějak přehodili a tím čas na trénink úplně vymizel. Nejspíš jsem chtěl opět vidět známé oranžové tváře, což už je dobrý důvod proto, proč rodině vysvětlit, že na dětský den s Michalem Nesvatbou přijedu později....Na rozjetí jsme s Kolíkáčem zvolili kopcovitější trasu z Broumů, přes Beroun a Koněprusy, což nám dalo pěkných 40km, díky Diablovi alias Froomiemu se mi podařilo dosáhnout maximálních tepů a ne jednou. Zlatá duše Strejda, nám ve spolupráci s Kaprem ještě připravil nádherný startovní rošt, kde jsme startovali asi pět minut po příjezdu do Řevnic, v dokonale propracovaném pořadí a to: Strejda, Léňa, Kolíkáč, Kapr pěkně po 30sec za sebou. Cíle jsem si opravdu nedával žádné, rekord na Řevničáků mám

15:02min na ten jsem ani nemyslel, spíše jsem čekal něco mírně přes 16min, prostě to jen nějak ujet a ještě mě nesměl zaříznout Lemond (který nakonec nepřijel...). Z minulých ročníků vím, že začátek jde jet na španělskou, velkou, rychlost držet nad 30km/h a po první zatáčce nejít pod 20km/h, závěr nějak dostrkat na krev. Na startu velkou radši nedávám, přeci jen nejdřív to chci zkusit aspoň roztočit na 36x15, roztočení proběhlo z tuha a dost mě překvapilo, že to i bolelo, ještě k tomu se do mě opřel vítr, tak myšlenky na velkou placku mě ihned opustili, při pohledu na tachometr, kde jsem po třech stech metrech měl 27km/h mi hned ukázalo, jo dnes to bude špatné, nad 30km/h ani náhodou, smířen tedy s tím, že mě Kolíkáč dojede velmi brzy si raději shazuju ještě o jeden pastorek níž a jen šlapu, tak aby to moc nebolelo, ale taky abych cítil, že musím šlapat. Igora dojíždím na krásném novém asfaltu v nájezdu do Řevnického lesa, v první ostré zatáčce vzpomínám na svůj poslední ročník, kde jsem shazoval velkou, no dnes to prostě nepůjde, dokonce před sebou nemám tentokrát Laca, kterého jsem v těchto msítech už v dále viděl, no nic, jedu mírně nad 21km/h a pro svůj větší klid už raději nesleduju tachometr a jen šlapu a užívám si krásného asfaltu. Po druhé ostré zatáčce přibližně 3km pod vrcholem se ohlížím, kde je ten Kolíkáč? už tady měl být! Ohlížím se celou zatáčku a nikde jej nevidím, to je zvláštní asi se zase moc nemačká (fotky mi říkají, že se mačkal) prostě tento masochismus nemá moc rád, to kdyby jel za někým v háku už bych viděl jen jeho záda, takhle jedu prostě sám bez jakéhokoliv magnetu. Profil se začíná mírnit, začínám více točit, ale ne přehazovat nebudu!, prostě si trochu odpočnu (no odpočnu, spíš jsem potřeboval protočit nohy v tempu) , začínám na silnici vyhlížet dvojku, která mi připomene, že už jen 2km a bude bolest u konce. Jenže nevím jestli jí organizátoři nenamalovali nebo jestli byla schovaná v nějakém stínu, prostě jsem ji neviděl. jak tak vyhlížím dvojku, mihne se kolem mě Kapr! No mihne, jel tak o 2km v hodině rychleji, prohodil něco jako: Už je v dohledu. Nevím kdo a co, ale asi Kolíkáč. Tak nevím co mi tím chtěl říct, mám zrychlit? Počkat na něj? Nevím, šlapu dál a naopak si říkám, vždyť ten náš Mistr zase tak rychle nejede, stínuju jej tedy asi 600m takových třicet metrů za ním, nejvíce se mi zalíbili jeho průjezdy zatáčkami, které tedy více bolí než ty na které jsem zvyklý, ale to má jistě od trenéra staříku, tak se tím také řídím. Mé stínování samozřejmě po pár stovkách metrů končí, protože Kapr si přiložil nebo co se stalo, a byl v nedohlednu mezi auty, které musel bohužel objíždět, do stejných problémů jsem se dostal asi po minutě, přede mnou stříbrné Audi, které jede tak 16km/h za někým na Colnagu a v protisměru zase Q7, která prostě nezastaví, takže musím přestat šlapat a počkat až Q7 projede, pak jsem mohl teprve Audinu předjet. Pěkně jsem řidiči poděkoval, že mě vyvedl z tempa a zase jsem to roztočil, ale už to začalo bolet, přeci jen už jsem měl za sebou přes 4km na Řevničáku, nebo-li jak říká náš letošní Mistr ČR pseudokopci. Na poslední kilometr mi ještě tak nějak zbyly síly, tak si řadím o dva pastorky dolů, ve výjezdu z lesa za sebou začínám slyšet funění, ááá Kolíkáč mi hlásí, že je tady! No chlapče tak ti to ještě udělám krásné.... Řadím ještě o jeden, dokonce zvažuju velkou, ale nakonec ten jeden pastorek se ukazuje jako moje maximum a makám, funění se přibližuje, na metě 200m před vrcholem jde Kolíkáč tygřímy skoky kolem mě, naprosto nemám nárok, borec vyšviháný, pěkně mi dne naložil! Do cíle to už skoro nemůžu ani dotočit jak jsem zahlcen, ale jo ujel jsem to. Jen tak ze zvědavosti se poprvé od úvodních metrů dívám na tachometr a ono tam ještě není 15min! Jo, zajel jsem si osobák! Spokojenost byla tedy nadměrná, trochu zamrzelo, že mě dal Kolíkáč, ale v této jeho fazóně to vlastně není ani ostuda (ale vrtat to ve mě určitě bude), mrzelo mě, že jsem musel rychle odjet domů, kde mě už vyhlížela rodina na dětském dnu a tím jsem si nemohl se Strejdou a ostatními užít Řevnickou pohodičku v naší řevnické, zahradní restauraci. Snad příští rok.

Radim – Časovka do vrchu Řevnice aneb vrchařská klasika

V sobotu 8.9. se v rámci seriálu UAC jela tradiční časovka do vrchu na známém Řevničáku. Ze sokolů jsme dorazili jen já s Přemkem, a to ještě u mě to bylo z komplikacemi, neboť jsem se z Radotína musel vracet domů pro zapomenutý dres s číslem – 70 km autem navíc. Holt příště to chce nebyť takový idiot a před odjezdem si radši dvakrát překontrolovat, jestli má člověk opravdu všechno.

Nicméně i s vracečkou jsem stíhal start v pohodě, Přemek mě zaprezentoval a startovní čas 13:44 byl dostatečně daleko na to, aby se vše dalo stihnout bez stresu a těžké noze na plynu. Kopec lákal novým asfaltovým kobercem, teplota takřka ideální, ani vítr nevadil, takže na výmluvy nezbyval žádný prostor a tedy hurá na start. Startovalo se tradičně v Řevnicích u obchodáku v půlminutových intervalech, ale bohužel jezdec přede mnou nedorazil na start včas (údajně to měla být dokonce žena – Natálie Dobrovodská, tak dvakrát škoda), takže jsem startoval s minutovou dírou na předchozího jezdce, což určitě nebylo ideální. Zkusil jsem odstartovat na 39-17 a už krátce po opuštění jsem pocítil onu toužebně očekávanou pálivou bolest ve svalech – při časovce věru nic divného. Držel jsem tempo na úrovni 190 tepů až do první zatáčky, kde se to zvedlo, a pak už si toho moc nepamatuju. Přemek mě dojel těsně před druhou serpentinou, což bylo o kousek dříve, než předloni při mém osobním rekordu 14:57 min., ale podstatně dále, než při mých 15:36 min. o rok dříve, a tak jsem byl pro tuto chvíli s daným stavem relativně spokojen. Přemek při své ostré premiéře na novém stroji KUOTA K-UNO se mi rychle vzdaloval, ale všiml jsem si ještě, že jede znatelně vyšší kadenci, a tak jsem dnes poprvé přeřadil na 39-19. Otáčky vzrostly, rychlost moc ne, ale pocitově to bylo lepší, a tak jsem to tam nechal. A i dále jsem se celou dobu pohyboval mezi těmito dvěma převody ($39/17 = 0,436$, $39/19 = 0,487$), zatímco Přemek pak v cíli říkal, že to objel celé na jeden převod a ještě na velkou (má ale nově kompakty, takže $50/21 = 0,420$, což je dost podobné jako právě těch mých 39/17). V závěrečné třetině jsem měl trochu smůlu v tom, že na rozdíl od mých posledních dvou účastí jsem stále neměl nikoho v dohledu před ani za sebou (Přemek už byl tou dobou ten tam) a nedokázal se tak pořádně zmáčknout k nějakému vystupňování tempa. Rozhodně je totiž lepší koukat na záda lehce se přibližujícího nebo i pomalu vzdalujícího se soupeře, než na tepák ukazující hodnotu 197 bmp – to člověka k nějakému zvýšení tempa už příliš nevybudí. Až v samotném závěru jsem se asi na odstup 15 sekund přiblížil k jezdcovi startujícímu o minutu přede mnou (zelenobílý dres SWEEP Cycling), tak jsem ještě zvedl zadek a zaspurtoval, přičemž jsem zaznamenal i znatelný prokluz zadního kola v záběru. K lepšímu času už to ale moc nepomohlo, neboť stopky se zastavily na čase 15:35 min., což mne moc nepotěšilo. Stačilo to sice těsně na druhé místo v mých osobních maximech, nicméně ztráta na předloňský čas (loni jsem to nejel) 38 sekund byla poměrně velká. Takže nezbyvá než zkonstatovat, že nejen na nejlepší, ale i na sebe sama mi opět něco chybělo. V celkovém pořadí výše popsany výkon stačil na 61. příčku z celkem 140 (v kategorii B 23. z 33), a to jsem ještě mě docela štěstí, protože v rozmezí jedné sekundy nás tam bylo pět a já byl o nějakou tu desetinku z té pětky nejrychlejší. Přemek skončil s výborným časem (osobním rekordem) 13:23 min. celkově 12 a v kategorii UAC B na velmi pěkném 6. místě. Zvítězil fantom posledních dvou sezón Václav Nežerka v novém traťovém rekordu 11:57 min. aneb poprvé se někdo dostal pod hranici 12 minut a překonal tak letitý rekord Michala Koše (myslím 12:05 min.), což Zahrada okomentoval v cíli slovy: „Hned volám Košíkovi, ať zase začne pořádně trénovat!!!“. No zkrátka aspoň je příště zase co překonávat!

KLIKOVY VRCHY

Kolíkáč – Klikův nezávod

Znovu a znovu zažívat to, co jsem už tolikrát prožil, ta ranní cesta na start vylidněnou Prahou, skouknout z Jiráskova mostu Pražský hrad a hnát svoje koně směr Zličín po Plzeňský, jo letos i s HonzouB, takhle jsme spolu i v červnu jeli na Křivoklát, bože, jak to uteklo! Technik, Diablo, Bigmig, staří kumpáni, kteří bez kola taky nemůžou být, jízda v orange vláčku do Velké Dobré, hláška stíhá hlášku, na povrch vyplouvají příběhy, které jsme na Klikáčích zažili, a i jména Kotě, Iceman, Šemík, Soused, Honza a další a další, jo, je na co vzpomínat. Nezávod přilákal nakonec hodně lidiček, a že se nepojede výlet, je jasné, když člověk zahlédne Vencu Něžu, Vitase nebo Míru Kakače. Začátek je zahřívací, špici si užívá Fousáč, Strejda, Diablo, taky se snažím jet vepředu, Vít'a Novák tu je, zkusím

zavzpomínat na naši královskou krasojízdu... A za Žehrovicemi už se vlevo mihne motorka značky Néža, za ním jeho týmový kolega Michal Somr, Míra Kakač, jo, tak hup jim do háku. Magnet se docela jede a nahoře se otočím a je nás 7! Ještě tu je Jakub Želina, Víťa a hlavně orange Technik, to je skvělý! Týmový hráč vždy dodává energii, hezky točíme, Technik pěkně technicky špicí jen prochází, říkám mu, musíš vydržet do Městečka a na Bukovou tam necháme všechno Lány, kruháč, stále v pěkné spolupráci, jede se mi parádně, to ranní rozjetí má něco do sebe... Ani myši díra nám nedělá větší problémy, našťástí Néža jede týmově na Michala, takže se nejede až taková kaše a nahoře se pěkně rovnáme do dobře promazané lajny. S Technikem si užíváme letu mezi raketáky, já mu slibuji, že jestli s nimi vydržím déle a odpadnu sám, tak na něj čekám, mě ty časovky tak nebaví Rovina nad Městečko a pak opatrně vykrotit sjezd, ostrá pravá a jde se na to ... krotím Néžu a spol., ještě tento kopec by to chtělo s nimi vydržet, to se mi zatím tady nikdy nepovedlo. A vypadá to dobře, stále se jede tempově bez nástupů, Víťa hlásí, že tento kopec v oblíbě taky moc nemá, a tak je spokojen, že se nejede totál podlaha. Blíží se vršek, ale bohužel Technik odpadá, ale stejně je to bourák, s tím co má letos najeto, jede skvěle! Je mi ho líto, ještě na něj zařvu a povzbudím, vím, jak to tady dokáže bolet, protože kopec se ještě utahuje hnusným nenápadným magnetem, kde docvaknutí je většinou již nemožné. Cyklistika je prostě spravedlivá, jak by řekl spisovatel Léňa, mě se jelo ještě v pohodě, ale taky mám letos dvojnásobek kilometrů než Technik. Ale vím, že na mě taky dojde, až za to kluci vezmou, už moc wattů ze sebe více nevymáčknu . Parádním sjezdem do Roztok, ještě si užít společnosti na čele nezávodu, aby se motorka Néža zvedla a v klidu si odjela, na toto nikdo nereaguje, to se prostě nedá. Ale bohužel pro mě je ještě hůře, tempo tria Víťa, Míra a Jakub je taky pro mě nepřijatelné, ty nejprudší úseky mě ubíjí, snažím se dát dohromady s Michalem Somrem, ten blázen má ještě v hlavě, že bychom to nabušené trio pak sjeli, z čehož ho hned zrazují, jo kamaráde, ty nám dají ve finále pěkných pár minut. Ale teď nejsou daleko, ale Leontýn je zrádný, lehčí úseky jsou vystřídány pořádnými procentovými zabíjaky a nahoře je už nevidíme. Ale s Michalem jsme se dali pěkně dohromady, říkám mu, že nemá cenu si nastupovat, je potřeba teď vzorně spolupracovat, zezadu se určitě ženou dravci, čekající na kořist. Slítneme do Zbečna, tady si ještě zahraju nebezpečnou hru v protisměru, kdy za přejezdem málem trefím auto , ale pak již stoupáme na Sýkořičák, Michal jede pěkně, průběžně se otáčíme, ale v dáli liduprázdno, jo mělo by to klapnout. A navíc následující placku k cíli, roztočí můj parťák svoje vysoké ráfky a nepustí mě na špic! Asi dvakrát ho alibisticky vystřídám, aby se napil, ale jinak hraju druhé housle (a docela rád). Těž mu říkám, ať se nebojí, že spurtovat určitě nebudu, když mi to takhle odtáhne. Ale ve Velké Dobré do mě hučí, ať mu nekazím radost a zkusím to, no tak jo, zvednout zadek a vypustit zbytkovou energii do pedálů...Paráda to byla, závod nezávod, důležité je, že jsme se sešli, a dle časů jak tak koukám, málokdo jel časovku a užil si tu naši milovanou hromadnou silniční cyklistiku! (I když Vitas jel na MTB) Takže díky CFC, díky Kolbabákům, za rok se těším!

Technik – Klikovy Vrchy okem Technika - V.C.S.M.D.S.N.S.

Sedím si takhle při nedělním ránu na rámu kola u výlezu z metra stanice Zličín. Široko daleko žádná pohledná slečna. Ospalou atmosféru prořízne oranžový dres prezidenta: „Techniku jedem!“ Mihne se kolem se sobě vlastním entusiasmem. Tomu se dneska po staru zahryzneš do zadnice a nepustíš, pomyslím si, když nemotorně sedlám svoje naleštěný žihadlo. Vyrážíme směr Velká Dobrá. Já, Kolíkáč a HonzaB. V Hájku nabíráme Bigmiga a maskovaného Diabla alias Froomeiho. Na strat dnešní vyjížd'ky se řadí přibližně 40 párů různě ochlupených nohou. První kilometry jedeme rozumným tempem spořádaně ve dvojicích alá Koloděje. Kdo že se to cedí balíkem, aby se vzápětí raketově a pouze na několik okamžiků vyšvihl na špic? Froomeiho vířivé pohyby strhují pozornost většiny z nás. Možná právě proto a/nebo z úplně jiného důvodu přichází po odbočení z hlavní výrazné zvýšení tempa v režii atomových kol. Kde je ta nastřelená oranžová zadnice? Samozřejmě hákuje čelo. Zvedám tu svoji o něco méně nastřelenou zadnici a přísávám se ke Kolíkovi jako nemluvně k matčině

prsu. Příští minuty si pamatuji jen matně. Visím silou vůle, pak naštěstí atomový pohon odstřídává a roztáčí se kolotoč. K mému úžasu zjišťuju, že je nás už jenom sedm. Podobně jako lze dělit živočichy na obratlovce a bezobratlé, je možné naše cyklouskupení dělit na raketáky a větráky, a to v poměru 6:1. Přesto si let nádhernou přírodou strašně užívám. Chce se mi výskat, i když je mi jasné, že se budu s touto vybranou společností brzy loučit. Nejdřív myslím, že to přijde už v brdce za Klíčavským potokem, ale tam díky mohutné Kolíkové týmové podpoře visím. Ten chlap je snad nevyčerpatelný akumulátor. Odkud sakra tu energii bere. Jeho týmový duch a chuť obětovat se pro druhé snad nezná mezí. V kopci za Městečkem, kde mi to definitivně odjíždí, ještě stihne povzbuzovat a slibuje, že pokud by odpadl, bude čekat a pojedeme spolu. To by se chudák načekal. Studování mapy před odbočkou na Velkou Bukovou trvá desítky vteřin. Ve sjezdu do Roztok míjím muže v tmavě zelené kápi. Je to pocestný? Není to pocestný? Nevím, ale šesti svištících chrtů by si všimnout snad musel. „Ano, před chvílí tudy projeli a pekelně to smažili!“ odvěti na moji otázku, zda si nevšiml několika diverzantů na velocipedech. Kopec na Leontýn jednu poprvé v životě. Čumím jak píchlá duše, když vidím ten šílený sklon. Kousek pod horizontem za sebou zahlédnu siluetu vrchaře v dresu CSK Markus. V tu chvíli ještě netuším, že modrý dres Petra Michala, je vlastně modrý z nebes, bo bez něj bych možná ještě teď bloudil v Křivoklátských hvozdech. Po tom co minu odbočku na Zbečno si totiž všímám, že moje modré z nebe odbočuje a jsem schopen se těch pár desítek metrů vrátit a vychutnat sjezd do Zbečna v Petrově společnosti. V nestřeženém okamžiku se ještě přičítá Jirka Dobrovodský z Livestrongu a jsme 3. Sýkořičák tentokrát uvisím díky ocelovému háku za Jirkou a zpět na Žilinu, Doksy a Velkou Dobrou už letíme povětšinou za Petrem a Jirkou. Moje špice spočívají v tom, našetřit dostatek sil na to, abych po odstřídání dokázal chytit háka. Vzpomínám si na naši fotbalovou partičku, která již dobrých 25, či snad 30 let šije každé úterý v krčské sokolovně. Ano jsem to já, ten, kdo vždy po fotbálku a hospodě posilněn alkoholem vychcaně usedá do vozu svého druhu, aby byl bezplatně odvezen před dveře svého příbytku. Podobně to platí o mojí přítomnosti ve skupince cyklistů mířící do cíle ve Velké Dobré. Vlastně se jenom vezu. V naší fotbalové hantýrce jedince takto se projevující označujeme zkratkou V.C.S.M.D.S.N.S., tedy Vychcan Co Se Musí Dycky S Někým Svězt. A aby toho vychcanství nebylo málo. Domu mě veze Bigmig, Kolíkáč a HonzaB. Díky kulišáci !!

POSLEDNÍ ŠLÁPNUTÍ - POS

Kolíkáč – Sezóno 2012, měj se, bylo mi s tebou moc dobře!

Třesu se jako ratlík, trenér staříků nám naplánoval si býti co nejbližší s Kaprem, tak jsme si i s auty nacouvali k sobě a z otevřených kufrů na sebe pouštíme zbytky teplého vzduchu. Jdeme se rozjet i s Technikem, po chvíli všechno promočené a promrzlé, ale blízkost startovního výstřelu nám dává zapomenout na takové maličkosti. Dáváme jeden okruh nanečisto, málem se kvůli jednomu rozjízďdecimu mistrovi před námi smotáme, po chvíli si nás dojíždí Vitas, ve dvojičkách kecáme a těšíme se. Trochu zmatku ohledně toho jestli startovat pohromadě, ale pak nakonec většina hlasuje pro rozdělení. Cítím se nějak až moc sebejistě, ani ten pořádný start'ák není a hned po startu se mi to vymstí, mám problém zacvaknout! A první dnešní sjíždění je na světě, naštěstí se nejede, takže u hřbitova již na dosah svému leaderovi. V hlavě mi letí hlavně neudělat nějakou chybu, nenechat si díru, neplýtvat zbytečně silami a stále hlídat špic, jakmile začne odjíždět Jirka Sekera, hned mu skákat do háku. Kapr zatím jede vysoce takticky a na špici se nehrne. Je to dobrá taktická bitva, ani se moc nejede mi připadá, navíc počasí přikazuje jezdit sjezdy opatrně ... Před Hřebčí odskakuje Jirka svým tradičním nenápadným způsobem, to je moje chvíle, hrnu se na špic a jedu šrot, únik zažehnán, ale od této chvíle už se mi nejede nějak světově, hlavně hlava přestala fungovat a motám se tam jako nudle v bandě. To třeba Michal Štěbeták jede jako stroj, stále kolem 5. pozice a nikdo a nic s ním nehne. V

dalším kole to zkouší Robert Kleiner, docela nám i zmizel z dohledu, ale za kostkami jsme zase po kupě. No už jsme se ztenčili, je nás kolem 10 lidí a Kapr začíná přikládat pod kotel a mě to začíná bolet . Dojeli jsme mlad'ochy, trochu zmatků než se srovnáme jak máme, přijel i Schneck a Krojc s řidičem Diablen a vše dokumentují. Párkrát ještě zapracuji v popředí, když vidím, jak tam Kapr táhne dlouhé špice, kostky již sraβάcky na malou a průšvih je na světě, nahoře díra, ale díky Chosemu a Davidovi Markovi jsme zpět, díky, ale za Hostouní znovu díra, ale nějakým zázrakem jsme v Bělokách znovu zpět, díky! Ted' už se moc blbnout nebude, je jasné, že rozhodne spurt, tady se již odjíždět nebude. Před Hřebčí ještě povzbudit Kapra a pak se promotat kolem Konzumu a překulit se přes cíl... nějak není morál ani motivace bojovat někde vepředu, ale hlavně ani síly, bohužel není kde brát, předstartovní plány vzaly za své, Ještěd chyběl, navíc ta virózka, ale to je jen takové chlácholení V cíli vyslechnout na vlastní uši to 20cm drama o titul UAC, pográtulovat Jirkovi a dát si čestné kolečko na vytočení nohou ... sezóno 2012, měj se! Bylo mi s tebou moc dobře